

HAZEL RILEY

Flava titániu

VÝSTUP NA NEBESA

PŘELOŽILA VERONIKA MATIÁŠKOVÁ

Hra titánů

VÝSTUP NA NEBESA

Copyright © 2024 by Hazel Riley

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Matiašková, 2026

Cover © Laura De Mezza, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8505-6 (pdf)

HAZEL RILEY

Hra titánů

VÝSTUP NA NEBESA

přeložila Veronika Matiašková

*Vám, čtenářům, kteří jste uvěřili v tento příběh více,
než kdy budu schopná já sama.
Tisícere díky.*

Sourozenci

*Na počátku byl Chaos: tma, prázdnota, žádný směr, zmatek.
V prvotním Chaosu řecké mytologie už všechno existovalo, ale
bez řádu, jména či formy.*

NA SVĚTĚ JSOU dva druhy lidí: jedni vidí sklenici napůl plnou a druhí napůl prázdnou. Já jsem si řekla, že to bude prostě jen sklenice s vodou, bez ohledu na její množství.

Vždycky jsem se snažila spokojit s tím, co mi život dával, v rezignovaném vědomí, že toho je přece jen dost málo. Ten hlásek v hlavě, který mi šeptal, že je moje sklenice skoro prázdná a já mám tou troškou uhasit žízeň, jsem zahнала do hlubokého kouta.

Dokud nepřišel Hádes Malakai Lively a jeho rodina cvoků se zálibou ve hře a neukázal mi, že nakonec není nic špatného na tom přiznat, že chci víc.

Měla jsem šanci naplnit si sklenici až po okraj, až by voda přetékala. Třináct miliónů dolarů za to, že uhodím Háda klečícího přede mnou, Háda, který se ani nehodlá bránit, a srazím ho na zem. A já jsem to neudělala.

„Vy že jste ta zdravá část rodiny? To jako vážně?“ vykřikne Kronos s náhlým pobavením.

Obrátím svoji pozornost k Areovi. K tomu klukovi, kterého jsem až dosud znala jako Percyho. Má paže založené na hrudi.

„Slyšel jsi dobře,“ odpoví klidně. „Koneckonců, stáří si s tebou dává na čas, co? Kolik let ti je, strejdo?“

Kdyby mohl pohled zabíjet, byl by Ares mrtvý už nejmíň dvacetkrát. Kronos pokročí dopředu. „Už se opakuju, ale dávám ti na výběr, Aree: buď tě půjdu zmlátit já a odtáhnu tě odtud, nebo zavolám některého ze svých lidí a to představení si užiju, aniž bych musel hnout prstem.“

Vypadá to, že Area ta pohružka pobavila. „A ty bys mě zvládl přeprat, ty starý sarkofágu?“

Musím se zevnitř kousnout do tváře, abych se nerozesmála.

Zatímco ti dva do sebe opírají pohledy, zaměřím svou pozornost za Area. Setkám se pohledem s Lizzie, tedy s Hérrou, a dívám se dál. Vedle ní stojí kluk s hustou modrou kšticí. Vlasy má rozčuchané, padají mu do čela a skoro mu zakrývají oči. Občas si je odsune na stranu, aby vůbec viděl. Má obličej jako dítě, ale tělo muže. Černé tílko mu odhaluje svalnaté paže a má dost velký výstřih na to, aby byl vidět i jeho široký hrudník. Když se potkáme pohledem, rty se mu roztáhnou do jednoho z nejkrásnějších úsměvů, jaké jsem kdy viděla. Je široký a zářivý jako moře. Poseidon.

A tím pádem ten vedle něj bude Zeus. Vypadá vyšší než jeho bratři a sestra, i když se mi to možná jen zdá. Pečlivě pocuchané slámové žluté vlasy mu rámuji zralou tvář a mají stejný odstín jako krátké vousy, které mu rámuji bradu. Rysy má ostré, hranaté, takovou tou smrtící krásou. Jeho výraz neprozrazuje žádné emoce. Je ze sourozenců nejvyšší, má nejširší ramena a postavu, která vzbuzuje už od pohledu respekt.

„Vy jste... o nich věděli?“ zeptám se. Oči se mi zastaví u Háda, i když se otázkou obracím ke všem.

Hádes přikývne a já mám na okamžik pocit, že ztrácím půdu pod nohama. „Jo, ale nevěděli jsme, jak vypadají“, upřesní.

„Věděli jsme jen, že náš strýc šel ve stopách našich rodičů“, dodá Apollo. „Početné adopce a děti pojmenované po řeckých bozích.“

„A že studují v Kalifornii na Stanfordu“, vloží se do toho Athéna. Tělem se obrací k nově příchozím v nepřírozeném a ztuhlém, téměř bojovném postoji. Jako kdyby snad její bratřenci chtěli rozpoutat souboj do poslední kapky krve.

Už se chci vytratit s další otázkou, když se znovu rozletí dveře. K sourozencům se připojí další postava, ale nemá s nimi absolutně nic společného.

„Eh,“ hekne nově příchozí a překvapeně se rozhlíží.

Kronos se zamračí a ukáže na něj. „A tohle je sakra kdo?“

Hádes zvedne oči v sloup. „Co tu do prdele děláš?“

Liam zvedne ruku na pozdrav. „Dobrý den všem, jak se vede?“ Očima klouže z jednoho na druhého a nakonec se zastaví. „Ahoj Athéno. Jsi jako vždycky nejkrásnější.“

Ares se zahihňá, obejmě ho kolem ramen a přitáhne si ho k sobě. „Toho jsme přivezli my,“ oznámí nám. „Říkali jsme si, že je to dobrý nápad.“

„Tak teď už o tom, že jste ta zdravá část rodiny, začínám pochybovat i já,“ přiznám se.

Ares zachytí můj pohled a v zorničkách černých jako dehet se mu blýskne. „Co kdybys se mnou strávila trochu času a zjistila to sama, Haven?“

Sálem se ozve Hádovo zvířecí zavrčení. „A co kdybys ty strávil trochu času se mnou a zjistili bychom, kolik kostí ti dokážu zlámat?“

Ares už chce odpovědět, ale Kronos zvedne ruce a přitáhne si k sobě zpět pozornost. „Ares je rozený provokatér, Háde. Přímo z konfliktů žije. Rád se hádá. A kdybys mu dal pěstí, vysmál by se ti do obličeje. Nechej ho být, on ví, že Artemis je tvoje slabé místo.“

„Já se nejmenuju Artemis,“ zasýčím.

„Jo, to je pravda, ona se jmenuje Haven,“ zasáhne Liam naprosto vážně, jako by Kronos skutečně nevěděl, jak se jmenuju.

Ares ho plácne po rameni a odstrčí ho dozadu za Héra.

Kronos pokyne někomu za mými zády. Nemám čas se na nic ptát, protože hosté vstávají od stolů a začínají ve spořádaných zástupech a bez hlesu opouštět sál.

„Promiňte,“ ozve se Liam, který zapíchl ukazovák Diovi do ramene. „Máte taky nějaké oblíbené ovoce, které vám strašně chutná? Něco jako třeba hrušky?“

Kdosi vedle mě zavrčí, jiný si povzdychne. Zeus ze svých téměř dvou metrů zírá na Liama s povytaženým obočím. Jeho mlčení mluví za vše. „Víš, kdo jsem?“ zeptá se nakonec.

Místo odpovědi se mu dostane pokrčení ramen.

„Zeus.“

Liam vykulí oči a stáhne ruku, pak od něj couvne. „No ty vole, tak to je pecka. Promiňte, pane Zeus.“

Héra po jeho levici mu položí ruku na rameno a nasadí zlověstný výraz, úplný opak toho, než jak mile se tvářila, když jsem se s ní seznámila já. „To stačí.“

„Teď, když jsme sami, promluvme si.“ Kronos zvedne paže k nebi v předstíraném gestu porážky. „Co jsi sem přišel hledat, Aree?“

Ares ukáže na mě. „Chci odvézt Haven na Yale k její skutečné rodině.“

„Já jsem s ní ještě neskončil,“ odpoví Kronos okamžitě. „Odejde, až budeme –“

„Odejde teď,“ přeruší ho Ares. Pokyne mi rukou. „Pojď, Haven.“

Hádes svírá čelisti. V tuhle chvíli nevím, jestli se zlobí víc na svého otce, nebo na Area.

Hlava mi skáče mezi Hádem a Areem a nenacházím odpověď. Je jasné, že tomu prvnímu důvěřuju. Stejně jako je jasné, že místo, kde chci být, je s Hádem

a nikde jinde. Ale fakt, že jeho otec mi říká Artemis a že má ten znepokojivý úmysl mě adoptovat, mi jaksi dělá čáru přes rozpočet. Ares chce jen to, abychom se vrátili na Yale. Není logické, že mám jít s ním?

„Haven?“ osloví mě Hádes.

Vykročím k němu, ale Areův hlas mě zarazí, takže zůstanu třet mezi nimi. „No dobře,“ vyhrknu, „nechápu nic z toho, co se tu děje. Vím jen to, že je tu chlap, co mě chce adoptovat a přejmenovat, a ne jedna, ale hned dvě cáklé rodiny, které berou řeckou mytologii trochu moc vážně. Víte co? Už mám vás všech plné zuby. Chci vědět všechno, počínaje tím, kdo jste, a konče tím, proč se někdo jako Kronos chce stát mým otcem.“

Nikdo ani nehlesne. Pak se Ares otočí k Poseidonovi. „Co jsem ti říkal?“

Poseidon se zasměje a přikývne. „Ta holka má pořádně proříznutou pus. To se mi líbí.“

Kronos za mými zády si povzdechne a je to první známka toho, že se vzdává. Nebo si to alespoň namlouvám. „Moji rodiče se jmenují Uran a Gaia. Adoptovali dvě děti ze sirotčince: mě a mého bratra Hyperiona. Já jsem si vzal Reu. A můj bratr si vzal ženu, co se jmenovala Theia.“

Vím, že Uran a Gaia jsou další postavy z mytologie. Probírali jsme to na kurzu řeckých dějin. Představovali nebe a zemi, stvoření světa. Taky už jsem slyšela jméno Hyperion, to je další Titán. Předpokládám, že Theia tam bude patřit také.

„Hyperion a Theia jsou rodiči Area, Dia, Héry a Poseidona,“ uzavře. V jeho hlase slyším podivný tón, skoro jako lítost.

Do vzduchu vystřelí ruka. Liam žádá o slovo. K mému překvapení Kronos jen zvedne oči v sloup a dovolí mu mluvit. „Nesledovali jste správně příbuzenské vztahy Titánů a Olympanů. Jestli se nepletu, tak Zeus, Hádes a Poseidon byli bratři. I s Hérrou. A přitom jsou ve vaší rodině oddělení.“

Přimhouřím oči, Liamova otázka mi připadá chytrá.

Kronos se podrbne na bradě s výrazem někoho, kdo slyší ze všech otázek na světě tu poslední, na kterou by chtěl odpovídat. „My neadoptujeme děti jen tak náhodně. Vybíráme si je. Vždycky jsme měli pod kontrolou různé sirotčince v různých státech. Ti nejchytrější, jedineční, nadaní nejlepšími kognitivními kapacitami, byli naši vyvolení.“ Zhluboka vydechne.

„Tak proč není Hádes s nimi, s Diem, Poseidonem a Hérrou?“ zeptám se.

Když slyší otázku podruhé, jako by se v něm cosi přetřhlo. Pokříví se mu obličej a zrudne. „Ukradli mi je!“ vykřikne s takovou silou, až leknutím ucouvnu.

Kronos má ruce sevřené v pěst a z očí mu metají blesky.

„Ukradli? Tvůj bratr a jeho žena?“

Přikývne. „Vzali si Dia, Poseidona a Héro. I když jsme je našli první já a moje žena. Utekli s nimi.“ Trošku se uklidní. „Proto jsme se rozhodli dál nesledovat původní příbuzenské vztahy.“

Jeho slova mi naplňují hlavu. Na chvíli je odsunu a v duchu si stavím genealogický strom Titánů a Olympanů. Zeus, Poseidón, Hádés a Héra nebyli jedinými dětmi Krona a Rhey. Byla mezi nimi i Demétér a ještě jedna, na jejíž jméno si nemůžu vzpomenout. Ale to není zásadní. Problém je jinde. A když mi to dojde, chce se mi zvracet.

„Vy se pořád ještě snažíte rodinu doplnit, že ano?“ zašeptám.

Oči všech se na mě upřou, ale jediný pohled, který opětuju, je ten Kronův. Spokojeně se usměje, jako bych právě prošla dalším testem. „Trvalo ti to trochu déle, než jsem čekal, ale jsem rád, že jsi na to přišla.“

Kronos začne pochodovat sem a tam a pohrává si s prstenem. „Uran a Gaia chtěli děti, které by pokračovaly v jejich rodokmenu podle mytologických vztahů. Nejprve mně ani mému bratrovi nedali jméno. Ještě si chtěli vybrat, kdo z nás si zaslouží být Kronem. Ten vyvolený měl adoptovat třináct Olympanů a rozmístit je tady v hernách, aby mu pomohli upevnit jeho impérium a zbohatnout. Bohužel, když si Uran vybral mě, Hyperion nebyl rád. A když zjistil, jak je labyrint nebezpečný, začal nám házet klacky pod nohy. Adoptovat jsem měl já, ale on a jeho žena mi do toho vstoupili a ukradli mi Poseidona, Dia a Héro.“

„No jistě, protože ty a Uran jste šílenci!“ zvolá Ares nelítostně. „Posíláte děti do labyrintu a necháváte je jejich osudu!“

Já poodstoupím a na prstech počítám. „Hledáte...“, zamumlám, dost nahlas na to, aby mě Kronos slyšel.

„Artemis“, řekne on a vysloví to jméno tak, aby mi bylo jasné, že patří ke mně.

„A Dionýsa“, zvolám v náhlém osvětlení. Boha vína.

„A taky Demétér a Hestii“, pokračuje Liam.

Když tahle dvě jména vysloví, všimnu si Dia. Je tak nepřehlédnutelný, že i když mlčí, okamžitě postrehnu, když se pohne. Nebo když jen sevře čelist. Pak promluví teprve podruhé od chvíle, kdy přišel.

„Demétér a Hestii už našli. Ale jsou mrtvé.“

Otevřu pusku dokořán. Liam taky. Hledám potvrzení u Háda, který lehce pokývne hlavou na znamení souhlasu.

Koutkem oka zahlédnu Reu, jak dosud sedí u stolu se sklenkou vína v ruce, jako by se dívala na díl oblíbeného seriálu. „Zemřely v Mínotaurově labyrintu“, odpoví.

Ares ani další sourozenci už se netváří tak výhružně, jako když vtrhli do sálu. Jejich krásnými, dokonalými tvářemi proběhne čirý zármutek. A když se podívám na druhou stranu, na Livelyovy, vidím, že jsou stejně smutní.

Kronos zatleská. Lítost zmizela a vrátila se nadutost a povýšenost. „Takže, Haven, prohrála jsi zápas i třináct miliónů. Ale já jsem velkorysý člověk a chci ti je i přesto nabídnout.“

Ares mi jde naproti. „Vylez z ringu a jdeme. Hned.“

„Můžeš říct ano.“ Kronův hlas zazní tak hlasitě, že Area přehluší. „Stačí slovo. Řekni ho teď, a já tvému otci okamžitě pošlu třináct miliónů. A udělám ještě víc. Smažu všechny vaše dluhy a dostanete všechno, co zbyde. Váš život se vrátí do normálu. Budete se mít dobře. Newt a tvůj tatínek ti budou navždy vděční. Není úžasné, že můžeš pomoci své rodině?“

Poslední věta zní sarkasticky a já nevím proč.

„Haven,“ zamumlá Hádés. Viditelně polkne. Je nesvůj. „Běž s Areem.“

Zamračím se. „Myslela jsem, že my dva...“ Zůstaneme vždycky spolu, ať se děje cokoli.

„Uvidíme se po prázdninách na Yale. Slibuju,“ ujistí mě a nespouští ze mě oči. „Ale prosím tě, nezůstávej tady už ani vteřinu.“

Když mě dokonce i Hádés prosí, abych věřila Areovi, možná bych ho mohla poprvé od doby, co se známe, poslechnout. A já bych opravdu chtěla, ale co oni vědí o dluzích naší rodiny a o tom, jak jsme žili? To je tak strašné stát se jednou z nich? Koneckonců, Kronos mě nemůže adoptovat legálně, to je jasné. Musela bych ale asi podepsat nějakou smlouvu, jestli je tak opatrný, jak vypadá. Tak jaké nebezpečí mi hrozí? Přece bych si mohla přečíst podmínky, a kdyby na nich bylo něco divného, odmítla bych. Může to být tak jednoduché? Nemyslím si. Ale mám jinou možnost? Jak mám jinak pomoci své rodině?

„Haven, ne,“ opakuje Hádés. Pochopil, že zvažuju návrh jeho otce. Panebože, ten mě má tak přečtenou!

Za loket mě vezme čísi ruka. Mezi bočními lany ringu protáhl paži Apollo a snaží se mě stáhnout dolů, pořád ale tak laskavě, jak je pro něj typické. Souhlasí s Hádem. A rychlým pohledem za mě vidím, že i Hermes vypadá znepokojeně a schvaluje bratrovu akci.

Kronos není spokojený s tím, jak mu jeho vlastní děti házejí klacky pod nohy. „Co kdyby sis to během pár dní promyslela, Haven?“ navrhone měkce. „Anebo ještě lepší nápad: všechny vás zvu, abyste tady strávili Vánoce. Uděláme si pěknou rodinnou večeři a ukážeme Haven, jak zábavné by to bylo s novými sourozenci a bratřenci, a zavzpomínáme na staré zlaté časy Livelyových.“

Ares povytáhne obočí. „Zlaté časy? Ani bych neřekl, ty starej sarkofágu.“
„Ještě jednou mi tak řekni, a...“

„A co?“ Ares se zahihňá, ale sourozenci za jeho zády si vymění znepokojené pohledy. „Vyměníš si rychle plínku a plivneš na mě svoji zubní protézu?“

Pak se stanou dvě věci. S rychlostí, díky níž zapochybuju, že jsou tihle dva vůbec lidi, se Kronos vrhne dopředu a jediným skokem za pomoci rukou proletí mezi lany ringu. Přistane jako šelma na podlaze a ten okamžik stačí novým Livelyovým, aby se vedle Area dostali do střehu, připravení ho zastavit.

Kronos není slabý, ale ani hloupý. I když by v souboji jeden na jednoho přemohl každého z nich, nemůže vyhrát proti všem čtyřem najednou. Olízne si horní ret a usměje se. „Kdo ví, jak by sis poradil, nebýt tvých sourozenců.“

Ares ho ignoruje a natáhne ke mně ruku, aniž by se na Krona přestal dívat. „Tak jdeme, Cohenová?“

Kronos odfoukne, ale jen proto, aby skryl úsměv. „Pořád jste ještě nepochopili, že věci jsou nakonec vždycky tak, jak chci já?“ zeptá se. Rea mezitím vstala a prochází mezi svými dětmi. Zastaví se vedle Krona. „I kdyby Haven chtěla, nemůže odtud odjet. Dnes ne. Ani zítra. A ani pětadvacátého prosince.“

Rea si odkašle. „Poslední let do Spojených států odlétá za hodinu. Pochybuju, že byste ho stihli. A i kdybyste to chtěli zkusit, nejdřív byste si museli najít člun, který by vás odsud odvezl.“

Už tuším, kam tím míří. „A ty nemáš v úmyslu nás nechat nějaký najít. Musíme tu trčet, dokud budeš chtít.“

Hádes sevře ruce podél boků v pěst. „Všechno bylo předem naplánované,“ zasyčí na otce.

„No jistě, s kým si myslíš, že máš tu čest?“

Z různých koutů sálu ke mně dolehne mumlání. Pomalu tu informaci vstřebávám a postupně ve mně roste znepokojení.

„Měla by sis dávat větší pozor, Artemis,“ pokárá mě Kronos, ale je ve skutečnosti rád, že jsem si ho nedávala. „Tvoje impulzivita se ti nikdy nevyplatila. Ještě ses to neodnaučila, ale já jsem s tím i tak v pohodě. V impulzivité je taky chytrost. A víš proč?“ Zavrtím pomalu hlavou. „Protože dostat se z následků špatného rozhodnutí chce víc chytrosti než ho neudělat.“

Nejsem si jistá, jestli má pravdu, ale už se stalo. Musím tady na Olympu strávit ještě pár dní.

Před zraký všech slezu z ringu. Hádes je hned u mě – jako padlý anděl připravený mě chránit.

Kronos vezme Reu za ruku a otočí ji hřbetem nahoru, aby jí na ni mohl vtisknout polibek. „Poté, co tu pobudeš a uvidíš, co všechno ti můžeme dát, pochopíš, že je to přesně to všechno, co ses vždycky bála přát si nahlas.“

Dlouze na sebe zírámé. Dokud nás z toho nevytrhne zakašlání. Liam. „Promiňte, ale to jsem tady tedy na svátky zablokovaný i já?“

Kronos si ho přeměří od hlavy až k patě, jako by si teprve teď uvědomil přítomnost vetřelce. „Věc má bohužel vedlejší škody.“

Hermes se postaví k Liamovi a poplácá ho možná trochu moc silně po zádech. „No tak, třeba se taky můžeš stát jedním z nás.“

Liam se rozzáří. „Fakt? Třeba Dionýsem. Byl bych dokonalý. Mám zvláštní vztah k vínu, víte?“

Návrat

Když se z Chaosu zjevila Gaia, Země, náhle všechno dostalo řád. Věci dostaly tvar, jistotu, rozměr a směr.

HÁDES A JÁ JDEME mlčky vedle sebe. Ani jeden z nás neřekne ani slovo. Ne proto, že bychom si neměli co říci, ale protože je naopak tolik věcí, o kterých bychom měli mluvit, že není možné se rozhodnout, odkud začít. Mám v hlavě nejmíň milión otázek a nejsem si jistá, jestli na ně chce Hádes odpovídat.

Lehce se dotýkáme pažemi. On má na sobě ještě oblek a já sportovní soupravu a těším se, až si ji konečně svléknu.

Hermes, Afrodita, Athéna a Apollo jdou hned za námi. I oni kráčí mlčky a míří do svých pokojů. Stejně jako když jsem tu byla poprvé, zmizí sourozenci postupně v pořadí, které nesleduju. A zatímco přemýšlím nad tím, že můj pokoj je poslední v řadě a naproti Hádovu, mozek dojde k dalšímu znepokojivému zjištění.

Kronos a Rea museli rozhodnout, kde mě ubytují. A nemyslím si, že by byla náhoda, že mi nedali pokoj pro hosty. Ani včera, ani tehdy poprvé na Zimním plese. Rozhodli se, že mě ubytují u svých dětí, jako bych byla součástí rodiny. Myslela jsem si, že je to pouhé zdvořilostní gesto, kterým mě chtěli ujistit o vřelém přijetí. Kronos ale už tehdy pomýšlel na to, že mi dá do ruky jablko a přejmenuje mě na Artemis. *Všinuťec.*

Když překročím práh svého pokoje, Hádes nezůstane venku. Zavře za sebou dveře a opře se o ně, zatímco jeho oči sledují každý můj pohyb.

Rozhlédnu se. Nemůžu se rozhodnout, jestli zalezu do sprchy, nebo se svalím do postele. Vydechnu a Hádes nepatrně poskočí dopředu.

„Co se děje?“ ptá se znepokojeně.

„Jsem utahaná.“

Na okamžik zaváhá a pak se mu koutek rtů stočí do úsměvu. „Aspoň tě dneska nemlátili.“

Nemám čas se soustředit na jeho sarkasmus, protože moji pozornost přitáhne něco žlutého, co ostře kontrastuje s neutrálními barvami vybavení pokoje. Na pravé straně postele leží obálka, pečlivě umístěná na prostředek prázdného nočního stolku. Ať ji tam dal kdokoli, chtěl, aby byla hned vidět a snadno jsem si jí všimla.

Přistoupím ke stolku a vezmu ji s pochybnostmi a strachem do ruky. Adresátem je můj otec. Roztrhnu ji a vytáhnu štos bílých papírů. Na nich je jak seznam všech dluhů mé rodiny, tak i komunikace s bankou datovaná dva týdny zpátky. Oznamuje se v ní mému otci, že pokud nezaplatí alespoň polovinu dluhu, vezmou nám byt, ve kterém teď bydlí sám od té doby, co jsme na Yale. Termín splatnosti je stanoven na polovinu února příštího roku. O něco méně než dva měsíce.

Hádes stojí za mnou a přečetl si všechno. Položím dopis tam, kde jsem ho našla, a popojdu až doprostřed pokoje. Skloním hlavu a zhrouť se na podlahu mezi postel a skříň.

„Haven...“, osloví mě Hádes. Slyším za sebou jeho kroky. Ve chvílce je nade mnou. „Vstaň, pojď se mnou.“

Ani se nehnu.

Hádes si ke mně klekne zleva a lehce mi přejede prsty po holém rameni. Jeho vůně mi zaplaví nosní dírký. A stačí jen tyhle dvě věci a prosté vědomí, že je tady se mnou, aby mi po zádech přejelo zachvění.

Prsty mi vjede za zátylek, až tam, kde začínají vlasy. Rozpustí mi culík a vlasy mi jako měděná záplava spadnou na záda. Nevím, proč to udělal, dokud mi je nezačne jemnými a pomalými pohyby hladit.

„Vím, že ta situace stojí za hovno,“ zašeptá mi do ucha. Je blíž, než jsem si myslela. „Ale byl to náročný den. Nemohli bychom na to myslet až zítra? Mohl bych se pokusit trošku ti ten den vylepšit?“

„Jak na to mám myslet až zítra?“ vyhrknu. „Otec zůstane bez střechy nad hlavou. Já zůstanu bez střechy nad hlavou. Já a můj brácha. A jediné řešení je vyhovět tvému psychopatickému otci. Bez urážky.“

Ušklíbne se. „Bez urážky.“ Dál mi rukou prohrabuje vlasy. „Haven, myslíš, že bych někdy dovolil, aby se ti něco takového stalo? A nejen já. Myslíš, že Hermes a Apollo by to dovolili?“

„Já...“

Volnou ruku mi položí na obličej a otočí mi ho tak, abych mu viděla do očí. „Hermes tě má rád. Apollo taky. Řekněme dokonce, že Apollo za tebou pálí, za což mu neustále od zde přítomného hrozí pár facek. Jsi naší součástí. A ne tím chorobným způsobem, jak by si přál náš otec.“ Palcem mi pohladí tvář.

„Nechci ti říkat ty obvyklé blbosti, jako že nemáš mít strach, protože strach je přirozený a nekontrolovatelný. Ale můžu ti říct, že tě budu chránit, jako bys byla mojí nejdůležitější součástí.“

Dlouze se na sebe díváme. A já se cítím provinile, protože moje myšlenky by měly patřit jen mé rodině. A já si místo toho přeju, aby mě Hádes líbal a vzal si mě do postele a nechal mě na všechno zapomenout. I kdyby jen na hodinu. Vlastně by mi stačilo i deset minut.

Najednou už se nedokážu přestat dívat na jeho rty a na to, jak jsou pootevřené a žádoucí. Přejede mi rukou podél úst a hladí mi spodní ret. Ohryzek mu poklesne. „Můžu tě vzít a odnést si tě?“ zeptá se.

Přikývnu na souhlas.

Hádes mi zahákne nohy pod koleny a obejmě mě kolem pasu. Zvedne mě, jako bych byla peříčko, a drží mě přitisknutou ke svému hrudníku, s ústy v mých vlasech. Cítím, jak se pohybuje, a zatímco jde směrem do koupelny, pochopím, co to mumlá: „*Óla tha páne kalá, Persefóni mou.*“ (*Všechno bude v pořádku, moje Persefono.*)

Nepotřebuju se ptát na překlad. Jsou to slova útěchy. Vyslovená s takovou něhou, že zavřu oči a pevně se ho chytnu v naději na všechnu úlevu, kterou mi může přinést.

Hádes mě posadí na kraj umyvadla. Nejdřív mi zuje boty a pak mi stáhne ponožky. Zvednu paže, aby mi mohl svléknout přiléhavý top. Vyhne se pohledu na moje prsa a vsune ruce pod gumičku legín. Zvednu zadek, abych mu to usnadnila, a čekám jen v kalhotkách s Hádem Livelym mezi svými koleny.

Ve chvíli, kdy se ho pokusím svléknout, mi obejmě rukama zápěstí železným stiskem. „Nebudeme dělat nic, Haven. Dnes ne,“ prohlásí kategoricky. „Jsi rozrušená. A já tě chci jen vysprchovat, strčit tě do postele a lehnout si k tobě. Dobře?“

„Dobře.“

Poodejde. Roztočí kohoutek ve sprše a pak se svlékne. Během necelé minuty je přede mnou kompletně nahý, krásný jako nikdy s těmi třpytkami na tvářích a prameny vlasů padajícími do čela. Natáhne ke mně ruku, aby mi pomohl slézt z umyvadla.

Pak si Hádes znovu klekne a stáhne ze mě poslední kus oblečení. Cítím jeho teplý dech na kůži a ruce přejíždějící po mých nohou, jak stahují kalhotky až na zem. Než si znovu stoupne, vtiskne mi nevinný polibek na stehno.

Proplete svoje prsty s mými a zavede mě až do sprchového koutu, kde už musí být proud vody určitě teplý. Lehce ho rukou zkusí, aby se o tom ujistil, a pak mi pokyne, abych vlezla dovnitř.

Položí mi jeden prst na bradu a zvedne mi obličej. Zadívá se na mě a vypadá znepokojeněji než obvykle. „Ničíš mě, Haven,“ přizná. „Ničí mě vidět tě takhle.“

Usměju se, ale zřejmě ho to nepřesvědčí.

S povzdechem vybere jednu lahvičku se sprchovým gelem a nalije si pořádnou porci do dlaně. Pokyne mi, abych se otočila zády, a začne mě mydlit. Jeho dotek je ale netrpělivý a těší se jinam. Pak mě jeho paže obtočí a ocitnu se jemně přitisknutá k jeho břichu, zatímco jeho ruce po mně kloužou zepředu. Přejedou po břiše a po bocích a namydlí mi celý hrudník.

Políbí mě na rameno a vydechne do mojí mokré kůže. Ruce mu sjedou níž, až do klína. Zadržím dech. Hádes si toho všimne, protože mi zašeptá do ucha: „Dýchej. Dovol mi, ať se o tebe postarám.“

Obrátím hlavu a hledám jeho pohled. Hledám jeho ústa. Stoupnu si na špičky a pokusím se na ně dosáhnout. Ale pár centimetrů od vytouženého cíle se mi hlava znovu naplní obavami, o nichž jsem si už myslela, že jsou pryč. Až vyjdu z téhle sprchy, na stolku bude pořád ta žlutá obálka s dopisem uvnitř. Až vylezu ze sprchy, budu ve svém athénském pokoji, na ostrově, kterému Kronos a Rea říkají Olymp.

Něco se mi muselo změnit ve výrazu. Hádes se zamračil a otočil mě, takže stojíme proti sobě. „No tak, no tak,“ šeptá mi a přitáhne si mě k sobě. Zabořím obličej do jeho hrudi a podvolím se usedavému pláči.

Nevím, jak dlouho to trvá. Vím jenom, že mi slzy tečou rychle a míchají se s vodou, která nás zalévá z hlavice. Vím jen, že Hádes ani na chvílku nepolevuje v sevření a nedává mi nijak najevo, že je unavený tím obrovským množstvím slz, které v sobě mám.

„Vyřešíme i tohle, moje Persefono,“ řekne mi. „Neskončíš jako my, rozumíš? Odvedu tě odtud.“

A tohle ujištění mě přivede k pochopení, co je ve skutečnosti tím největším problémem. Vědomí toho, jaké rozhodnutí musím udělat, se stane myšlenkou a ta myšlenka opustí moji hlavu a během okamžiku přeletí ode mě k Hádrovi. On odskočí, jako by ode mě dostal facku.

„Haven,“ osloví mě váhavě, „nepomýšlíš snad na to, že to vyřešíš tím, že přijmeš práci u mého otce, že ne?“

Neodpovím. Sklopím pohled a zírám na vodu plnou mýdlových bublin u svých nohou.

„Haven?“ opakuje na pokraji výbuchu hněvu. „Řekni, že ani trošku neuvažuješ o tom, že to přijmeš. Prosím tě. Řekni mi, že ses nezbláznila.“

Stáhnu hlavu mezi ramena. „A co mám dělat jiného?“

Otevře pusku dokořán. Dívá se na mě, jako bych ho zradila tím nejhorším možným způsobem.

„Haven...“ Zarazí se, aby se zhluboka nadechl. Projede si rukama mokré vlasy a shrábne si je dozadu, takže se ukáže jeho harmonický obličej, ale i jizva, zkroucená hněvem. „Něco ti navrhnou: ty se teď usušíš, vlezíš si pod peřinu a vyspíš se na to. A zítra ráno, až si o tom promluvíme znovu, mi dáš inteligentní a promyšlenou odpověď.“

Chci něco namítnout.

„A odpověď bude: Ne, Háde, nemám v plánu přijmout návrh tvého otce, nejsem takový blázen.“

Nedovolí mi dodat nic dalšího. Rychle vyjde ze sprchy a nechá mě tam hloupě stát. Teď ve mně stoupá hněv v mohutných vlnách, které mi zaslepují zrak, a já nechápu už vůbec nic. Rozrazím dvířka a dojdu k němu. Už na sobě má župan a zavazuje si pásek.

„Nemáš tušení, čím jsem si prošla, nemůžeš mi říkat, co mám dělat!“

Neochvějně na mě hledí. „A ty nemáš tušení, čím jsem si musel projít já vinou svého otce. Já ti přece neříkám, co *máš* udělat, ale co je *lepší* udělat. Stát se jednou z nás je v každém ohledu chyba.“

„Nemám jak jinak získat peníze,“ řeknu vztekle.

Hádovými očima přejíždějí moji postavu od hlavy až k patě a na rtech se mu objeví pobavený úsměv. „Uvědomuješ si, že tady na mě ječíš nahatá a mokrá?“

Založím si ruce na hrudi. „Mám si myslet, že ti to snad vadí?“

Povytáhne obočí. „To vůbec ne. Naopak, mohla bys dát dolů ty ruce?“

Zvednu oči v sloup a dojdu k němu. Popadnu z věšáku na zdi druhý župan a navléknu si ho, stále pod Hádovým zrakem upřeným na moje tělo. „Rozhodnu se tak, jak já považuju za nejlepší,“ dodám nakonec. „Nemůžu nechat svého otce pod mostem.“

Nežijeme v pohádkách. Je tady několikamilionový dluh a určitě není v silách naší lásky ho smazat. Může být se mnou a slibovat mi, že mě ochrání, ale kde vezmu takovouhle částku? Pro jejich rodinu to není nic. Ale nemůže ji ukrást a dát mi ji, to by bylo všechno ještě horší. Tak co mi zbývá? Jít si zahrát do jejich heren tady na Olympu a doufat, že vyhraju?

„Haven...“

„Já se rozhodnu,“ zopakuju hlasitěji a tak prudce, že se zdrží všech dalších pokusů mě přemluvit.

Stiskne zuby a přikývne. „No dobře. Dělej, jak sakra myslíš.“

„Dobře,“ řeknu, jen abych měla poslední slovo, a odejdu z koupelny. Odhrnu pokrývky na posteli, vlezu si pod ně a přikryju se až po bradu. Je mi jedno, jestli postel zamokřím. Potřebuju jen zavřít oči a mít je zavřené co nejdéle.

Hádes práskne dveřmi od koupelny, jen aby mi dal najevo, že odešel. Vím to, protože jak nám kdysi řekli, on je hvězda číslo jedna a já hvězda číslo dvě. Udělala bych to taky.

Čekám, že se i přesto natáhne vedle mě, ale jeho kroky se vzdalují, až zmizí za dveřmi a rozlehnou se na chodbě. Ztěžka polknu ve chvíli, kdy pochopím, že fakt odešel. V srdci ho chápu. I já bych se na jeho místě naštvála.

Zadržím slzy a sevřu čisté povlečení v dlaních. Jediné pozitivum je, že jsem utahaná, nohy mi mravenčí a hlava už se mi plete ospalostí. Když teď usnu, problémy na chvíli přestanou existovat.

A za pár minut ke mně opravdu přijde Morfeus. Cítím, jak mě objímá, přitáhne si můj krk na svůj nahý teplý hrudník, i když mám mokré a studené vlasy.

Ale není to Morfeus. Do nosu mi zavane typická Hádova vůně a já se usměju. „Vrátil ses,“ zašeptám s jednou nohou v říši snů.

Obejme mě pevněji, jako bych mu snad mohla vyklouznout. „Tohle děláš, když někoho miluješ: neopustíš ho, ani když dělá chybu.“

Zvuk deště

Pro Aréa byla válka ničením, krví, smrtí. Aréovi nezáleželo na důvodech bojů ani na tom, kdo má pravdu. Aréa poháněla jen nenávist.

PROBUDÍM SE ZVUKEM zahřmění a Hádovou vůní.

Za skly balkónových dveří se rozpoutala bouře. Nebe je kouřově šedé a lije jako z konve. Po obloze lítají blesky. Koruny stromů se ve vichru klátí a vzbuzují dojem, že každou chvíli povolí.

Vedle mě však vládne klid. Hádes mě drží kolem pasu holou paží a hlavu má položenou na mém rameni. Do obličeje mu padají vlasy, ale nechávají ho dost odhalený na to, abych dokázala zachytit klidný výraz pokojně spícího člověka.

Hlava se mi instinktivně otočí k nočnímu stolku, kde jsem o tolik hodin dříve nechala ležet žlutou obálku s pohružkou vystěhování adresovanou mému otci. Už tam není. Jsem si téměř jistá, že ji dal pryč Hádes, a jsem mu za to vděčná.

Sklopím pohled a zamračím se. Vzpomenu si, že jsem šla spát v županu. Teď na sobě mám obrovskou černou mikinu a stejně černé tepláky. Voní svěže jako všechno, co patří k Hádovi. Usměju se a vztáhnou ruku k jeho krku. Pohladím ho co nejjemněji dokážu, částečně proto, aby se neprobudil. A částečně proto, že mi připadá, jako bych měla pod rukama něco drahocenného a křehkého. Něco, na co musím být opatrná a chránit to dokonce i před sebou, i když ho miluju a nemám nijak v úmyslu mu ublížit.

Zahřmí, až sebou trhnu. Hádes se sotva pohne. Zadíívám se na balkón, který se táhne podél celé fasády vily, a polije mě studený pot. Bouřky a lijáky se mi vždycky líbily, ale když jsou tak silné, že to vypadá, jako by dokázaly strhnout celé budovy, způsobují mi dusivou úzkost.

Zaklepu Hádovi na rameno. Trvá mu pár okamžiků, než se probudí. Otevře jen jedno oko. „Hmm?“

„Bojím se bouřky,“ přiznám bez váhání.

Chvilí na mě zírá. „Fajn.“ Pak zase zavře oči.

Nevěřícně otevřu pusu dokořán, ale jeho reakce mě současně pobaví. Zatlačím mu ukazovákem na čelo, takže ho odsunu. Hádés se otočí na svoji půlku postele a něco zamumlá. „Ty jsi ale otrava. Co je?“ hartusí ospale.

„Venku to vypadá, jako by byl konec světa,“ pokračuju.

Zřejmě nemá v úmyslu zůstat vzhůru. Všimnu si, jakou práci mu dá udržet otevřené oči. Víčka se mu pořád dokola zavírají. Chce mi něco říct, ale zase usne i s pootevřenou pusou. Zadržím smích a natáhnu se k němu, abych mu dala pusou na špičku nosu.

Vylezu z postele a zůstanu chvíli stát, v nejistotě, jestli mám pokračovat v uskutečnění toho nejhoršího nápadu, který jsem právě dostala. Nakonec pokrčím rameny, natáhnu si kapuci mikiny a obuju si pantofle. Stisknu kliku balkónových dveří a vyjdu na terasu.

Vzduch je štiplavě chladný a vlhký. Známou Hádovu vůni nahradí vůně deště a já jsem v pokušení se honem vrátit dovnitř, protože už teď mi chybí.

Pak se ale vzduchem roznese závan zapálené cigarety, až se mi zkříví nos. Všechny svaly v těle mi ztuhnou.

„Krásné počasí, co?“

Pomalů se otočím. Zaostrím na postavu opřenou o zeď: Ares. Má na sobě jen kalhoty a tričko s krátkým rukávem. Tmavé vlasy tvoří neforemný zmatek, jsou tak rozčuchané, až to vypadá legračně. Kdyby neměl tak tmavé kruhy pod očima.

„Něco mi říká, že to nemyslíš ironicky a že se ti opravdu líbí,“ odpovím.

Usměje se s cigaretou mezi rty. Potáhne a chvíli počká, než vydechne kouř, a znovu promluví. „Nemyslím. Takovéhle bouřky mi zlepšují náladu.“

Obejmu si pažemi hrudník. „To tedy nechápu jak. Vypadá to, jako by se rozpoutal...“

„Konec světa,“ dořekne. Jeho černé oči se zapíchnou do mých. Když připočítám vzdálenost mezi námi, vypadají, jako by vůbec neměly zorničky. „Je to chaos. A chaos je úžasný, Haven.“

Nevím, co na to říct, a tak neřeknu nic. Nechce se mi konverzovat s někým takovým, jako je on. Část mě je ještě dotčená tím, jak předstíral, že je Percy, a druhá část si říká, jestli mi chce opravdu pomoci.

Ares se odlepí od stěny a několikrát si mě prohlédne od hlavy k patě, až je mi to nepříjemné. „Máš pěkný outfit. A tentokrát to myslím ironicky.“

Zvednu oči v sloup a otočím se k němu zády. Dojdu k zídce a zůstanu tam stát. Déšť neúnavně bubnuje na zem a šedé nebe ozářil další blesk.

Podívám se na moře. Vlny musí být vysoké aspoň tři metry a dorážejí na písek mnohem dál než obvykle. Kdyby nepanovalo tohle počasí, nikdy bych si nevšimla zářivě modré kštiny ve vlnách.

Srdce mi málem vyskočí z hrudi a já se vrhnu dopředu, ale ani nevím, co bych vlastně chtěla udělat. Na moři je Poseidon v černé kombinéze na surfu. Slyším, jak se v dálce směje, ale nové zahřmění jeho smích hned překryje.

„Zbláznil se?“ zeptám se. „Co dělá sakra ve vodě v tomhle počasí? Co kdyby se mu něco stalo?“

Ares se pousměje. Chytne mě dlaní za krkem a otočí mi hlavu tak, abych se dívala tam, kam chce on. Pak mi volnou rukou něco ukáže. Trvá mi chvíli, než pochopím. S Poseidonem je tam ještě někdo. Má na sobě dlouhý černý kabát a sedí na písku.

„Hlídá ho Zeus,“ vysvětlí.

„Jsou čtyři ráno.“

„Je to nejstarší bratr. Má o nás starost jako otec. Což znamená, že mu nezáleží na hodině ani na počasí: prostě tam bude sedět na písku, dokud Poseidon nevyleze z vody a nevrátí se do pokoje.“

Usměju se. I když se tihle lidé ocitli v poněkud podivné situaci, mají se rádi. Nejen Hádés a ti druzí, ale i Ares a jeho sourozenci.

Ares se posadí na zídku, déšť mu bičuje záda a zátylek, ale neposune se ani o milimetr. Má založené ruce a nespouští ze mě oči.

„Jak jsi dokázal tak zdařile hrát roli Percyho?“ zeptám se náhle. „Jsi přesný opak kluka, kterého jsem znala.“

Povytáhne obočí. „Líbil se ti Percy?“

Přikývnu.

Vycení řadu dokonalých zubů. „Tak to se ti já budu líbit ještě víc. Věř mi, Haven.“

„Blbost,“ zabručím a otočím se na druhou stranu. Přesto na sobě cítím jeho oči. „Percy byl milý, laskavý, sympatický, klidný...“

„A smrtelně nudný,“ uzavře s odfrknutím. „Percy byl týpek, co tě šuká na misionáře a pak se ptá, jestli se ti to líbilo. Netušíš, jaký to byly muka, předstírat takového kluka.“

Ušklíbnu se. Poseidonův smích se rozléhá potopou, tentokrát ho nezastře žádné zahřmění. „Proč mi chceš pomoci? Proč nechceš, abych se spojila s Kronem a Reou?“

Arogantní výraz zmizí a ustoupí vážnějšímu pohledu. „Protože se musíš přidat k nám.“ Natáhne před sebe ruce, aby zarazil moje námitky. „Ne ve

smyslu adopce, chápej, nejsme tak ujetí. Mám na mysli, že musíš zůstat na naší straně.“

Pořád nechápu. „Na vaší straně v čem přesně?“

„Víš, jak začala trójská válka? Kvůli pitomému jablku hozenému na stůl. Příběh rodiny Livelyových je dost podobný. Ale naše trójská válka běží už léta a nezdá se, že by chtěla skončit.“

Hlavou mi víří tisíce otázek, ale jsem moc unavená na to, abych se pouštěla do tak vážného rozhovoru. A ještě nevím, jak moc můžu Areovi důvěřovat. Pro tuhle chvíli budou jedinými odpověďmi, které přijmu, odpovědi od Háda.

„Ty nemáš bouřky ráda, vid’?“ zeptá se po chvíli.

„Takhle prudké ne.“

„Tak proč jsi pořád ještě venku? Vyhovuje ti moje společnost?“

Zvednu oči v sloup a o krok couvnu. On mě hned zase dožene. „Nech toho.“

Zamračí se. „Čeho? Přece jsem se tě neptal, jestli se mnou chceš mít sex, Cohenová. Nebuď pořád v defenzívě.“

Ignoruju ho a obejmu se pažemi. Je mi zima i v mikině, možná bych se měla vážně vrátit.

„No ale když už jsme u toho, tak bych s tebou rád měl sex, Haven,“ řekne klidně.

Snažím se nenechat se vyvést z rovnováhy. „Já s tebou ne.“

„Zatím.“

„Nikdy.“

„Dej mi měsíc.“

„Dala bych ti pěstí.“

Nakrčí po francouzsku dokonale rovný nosík s mírně zvednutou špičkou. „To by byla sranda. Zkus to.“ Vidím na něm, že to myslí vážně.

Mrknu směrem ke svému pokoji. Měla bych se vrátit a zamknout za sebou balkónové dveře. A doufat, že Area trefí blesk rovnou do hlavy.

„Dělám si legraci, Cohenová,“ dodá pobaveně. Možná si myslí, že mě uvedl do rozpaků, ale mě štve jeho arogance. Štve mě, že to fakt není Percy, ten milý a respektující kamarád.

„Radši se vrátím do postele,“ oznámím.

Nakloní se ke mně a vezme mě za rukáv mikiny. Jsem tím tak překvapená, že se nebráním. Tahá za látku a hraje si s ní jako dítě. „Nejsem tak zlý, jak si myslíš.“

Ztěžka polknu. „Lhal jsi a pořád mě provokuješ.“

„Jedině provokováním můžeš zjistit, jací lidé doopravdy jsou.“

„A jediné provokováním je můžeš fakt naštvat. Dříve nebo později od někoho dostaneš takovou pěstí, že na to nezapomeneš.“

Usměje se, ale s nádechem smutku, jako bych ho nějak zranila. Pustí mikinu a stoupne si. Jeho postava se nade mnou tyčí. Je menší než Hádes, ale pochmurný výraz, který s sebou tahá, mu dodává zdání mohutnosti. Zadívá se mi do očí upřeným pohledem, před kterým se nedá utéct. Obličejem mu proběhne stín a já cítím, jak mi po zádech přejel mráz.

„Nesmíš se mě bát,“ zamumlá a zní to tak nějak přesvědčivě. „Chci ti jen pomoci. A zatímco to budu dělat, chci tě taky trochu provokovat nárázkami na sex, o kterých v hloubi duše doufám, že se neminou účinkem.“

Ne zcela elegantně zavrčím, což ho pobaví natolik, že se nahlas zasměje. Je mu úplně jedno, že kolem spí lidi.

Ares se ještě chechtá, když se na balkóně objeví další dva lidé. Jdou a mluví spolu, ale zmlknou, jakmile si mě všimnou.

Poseidon zvedne ruku, zamává a obdaří mě překrásným úsměvem. „Ahoj Haven Cohenová. Jak se máš?“

Zeus mi elegantně a odtažitě pokyne: „Neobtěžuje tě můj bratr? Jen řekni, já už ho srovnám.“

Ares odfrkne a najednou vypadá jako pětiletý kluk. „Vysvětloval jsem jí důvody, pro které by se měla přidat k našemu týmu a pomoci nám porazit toho starého sarkofága.“

„V tuhle chvíli mám čím dál větší pochybnosti o tom, že jste tou zdravou částí rodiny,“ vložím se do toho.

Zeus přibije bratra pohledem, pak ho chytí za ucho a odtáhne ode mě.

„Haven,“ Poseidon s mokrou modrou kšticí ke mně udělá dva kroky, „můžu se za nás zaručit. Věř nám. My jsme ti normální. Jasně, možná máme i my svoje problémy. Ale jsme lepší než Kronos a Rea i než naši bratránci.“

Postavím se se založenýma rukama. „Takže vy nepořádáte soukromé hry ve svých ložnicích na Stanfordu?“

Tři bratři po sobě mrknou. Poseidon zavrtí hlavou. „Ne, ne. My máme radši početné publikum.“

Zeus ho pleskne po paži a Ares vykřikne: „Poseidone!“

„Co je?“ ohradí se nevinně, protože si neuvědomuje, že situaci zhoršil.

„Jaké pozvánky používáte?“

„Každý z nás má jednu tarotovou kartu. Poseidon má Slunce, Ares Lunu, Héra Papežku a já Spravedlnost.“

Zatímco pozoruju, jak živě diskutují, a v hlavě mám obrázek jiných tří bratří, kteří jim jsou velice podobní, soustředím se na jejich hlasy. A ten Diův je mi hodně povědomý. Možná už začínám cvokatět jako Livelyovi, možná mě právě osvítilo. Nevím, ale musím něco udělat a zkusit to.

Přeruším je. „Byl jsi to ty,“ řeknu Diovi. „Ten neznámý se vzkazy. Neznámý v planetáriu, který mě málem uškrtil. A na Zimním plese. Ty. Zeus.“

Ares mi to ihned potvrdí. „Přesně tak.“

Ale Zeus se zamračí. „Cože?“

Nejdřív se zasměju, jako bych tím chtěla říct, že divadýlko skončilo a může přestat předstírat. Jenže dvě věci mě zarazí: Diův zmatený výraz a to, jak znepokojeně se tváří Ares. Ares mi řekl, že ví, kdo ten neznámý je. To má teď pochybnosti i on?

„Ty tajuplné lístky,“ dodám.

Zeus ani nemukne. Nakrčí rty, a aniž by ze mě spustil oči, zeptá se: „Aree, o čem to mluví?“

„Já jsem si fakt taky myslel, že jsi to byl ty,“ odpoví Ares. „Ty jsi jí neposílal ta varování přede mnou? Nebyl jsi za ní říct jí to osobně?“

Zeus řekne jen tři slova, ale vysloví je velmi pomalu a pečlivě: „Ne. Opravdu ne.“

„Byl pořád se mnou na Stanfordu,“ dodá Poseidon sotva slyšitelně. „Co je to za historku?“

Dřív, než se stihnu skutečně začít bát, Zeus zatleská a ukáže k mému pokoji: „Co kdybychom šli všichni ještě spát? Ještě bude čas myslet na naše problémy a na to, v jak zatracené situaci jsme se ocitli. Odpočiň si, Haven. Uvidíme se za pár hodin.“

Ares zvedne ukazovák, než něco řeknu. „Žádné otázky. Běž.“ Donutí se k veselému výrazu. „A jestli tě Hádes dneska neuspokojí, můžeš přijít za mnou.“

Zeus zvedne oči v sloup a znovu ho chytí za ucho a táhne ho pryč. Poseidon na mě mrkne a poskakuje za bratry. Jejich hlasy se rozléhají po terase. Zůstanu stát, dokud mi nezmizí z dohledu a neslyším už žádný hluk, kromě korun stromů otrásaných vichrem a hřmění.

Když se vrátím do pokoje, Hádes sedí na posteli a zírá kamsi před sebe. Zůstanu trčet na prahu a srdce mi divoce buší v hrudi. „Jsi vzhůru.“

„Ještě jsem nezískal schopnost spát s otevřenýma očima,“ zavtipkuje, ale jeho tón je napjatý.

Jdu přímo k věci. „Slyšel jsi, o čem jsme se bavili?“

„Jo.“

„Všechno?“

„Ne, ale ty sexuální narážky mi stačily.“

„A...?“

Obrátí se ke mně. Je rozzlobený. Ne, rozzlobený je slabé slovo. Drží ruce sevřené v pěsti na kolenou a ztěžka oddechuje. „Hledám dobrý důvod, proč nemám jít dát Areovi přes držku.“

Zelené jablko

Artemis byla dcerou Dia, krále bohů, a Titánky Léthé. Byla dvojčetem Apollóna, boha hudby a umění. Jejich matka byla donucena bloudit dávno předtím, než dala život dvojčatům, kvůli žárlivosti Héry, Diovy manželky.

NAZÍTRÍ RÁNO JE v kuchyni v domě Livelyových pořádně rušno. Když s Hádem sejde do přízemí, už jsou tam všichni.

Athéna a Héra sedí u ostrůvku a jedí ovocný salát. Čas od času něco prohodí, ale mají obě tak vážné a neproniknutelné výrazy, že nedokážu vyrozumět, co může být tématem hovoru.

U kuchyňské linky je dost hlučné trio: Poseidon, Hermes a Liam. Ten zrovna vrší na oloupaný banán obrovskou dávku šlehačky ze spreje. Poseidon drží lahvičku s čokoládovou polevou, připravený přispět k tomuto kulinářskému uměleckému dílu. Hermes sleduje každý jejich pohyb s maniakální pozorností a už se nemůže dočkat, až se banánu zmocní a ukousne první sousto.

„Stříkej,“ nařídí Hermes s pusou dokořán Liamovi.

Liam přeruší svoje dílo, zatře nádobkou se šlehačkou a nastaví hubičku Hermovi do pusy.

Od stolu pozorují celou scénu dva páry očí a jejich výraz prozrazuje, že už to nemohou déle snést. Zeus a Apollo, v podivné, ale samozřejmě dvojici, uskávají kouřící kávu a nepromluví na sebe ani slovo.

Afrodita sedí na terase před kuchyní, jí suchary s marmeládou a pozoruje moře. Na klíně má otevřenou knihu.

„Nebíčko!“ Hermes zašermuje rukama, aby na sebe upozornil, jako by to snad bylo potřeba. Má na sobě jen žluté boxerky. „Jak se máš? Jak ses vyspala? Musela to být ošklivá noc po tom všem, co se stalo.“ Začichá ve vzduchu. „A ani nejsi cítit po sexu. To mě mrzí.“

Hádes mě pohladí po zádech. „Nevšímej si ho. Jdu ti sehnat něco k snídani,“ zamumlá a vyrazí k ledničce.

Liam se na mě usměje, zatřese šlehačkou ve vzduchu, ale omylem stiskne hubičku a vystříkne obsah před sebe. Hermes a Poseidon současně vyskočí s otevřenými pusami.

Zeus zavrtí hlavou. „Nechutné.“ Lokne si kávy.

Přes to všechno je situace zábavná. A je to výborné rozptýlení od všeho, co je temnou stránkou téhle rodiny. A tak si sednu ke stolu a soustředím se na Háda, který štrachá v lednici. Natáhne se dozadu k velikému košíku s jablky uprostřed ostrůvku a jedno červené si vezme. Kývne na mě, že se mi ho chystá hodit, ale když jablko vyletí mým směrem, objeví se přede mnou ruka a jablko mi ukradne. Ares se do ovoce s chutí zakousne a žvýká s otevřenou pusou. Ušklíbne se. „Zelená jsou mnohem lepší. Vlastně jsou mnohem lepší třešně,“ podotkne. Pak se mi s jablkem napřáhne před obličej s provokativním úsměvem. „Chceš ochutnat? Nakrmím tě.“

Hádes k nám skočí s vařečkou v ruce. Před ním se objeví Hermes. „Klid, hvězdo. Jenom tě provokuje.“

Liam podá Hádovi šlehačku ve spreji. „Co říkáš, Háde, dáš si trochu? Třeba tě uklidní.“

Ares zakloní hlavu a rozesměje se tak hlučně, až všichni přítomní oněmí. Dokonce i Afrodita na terase se ohlédne, co se děje. Ares si odsune židli vedle té mé a svalí se na ni. Natáhne před sebe nohy a za hlavu si dá ruce. „Něco se děje, Háde? Včera jsi přece říkal Haven, ať se mnou odejde. Změnil jsi názor?“

Hádes sevře čelisti a vymaní se z Hermova sevření. Poseidon zasáhne, i když zachová mírumilovný výraz. „Nevšímej si ho, my to tak taky děláme. On se takhle baví.“

Ares přikývne a ukáže na Poseidona. „Posy má pravdu. Jenom si hraju, Háde. Na holku ti nesáhnů,“ ujistí ho. Hádes se uvolní. „Se zadanýma nechodím. Počkám, až tě nechá, protože to dříve nebo později udělá.“

Tentokrát zasáhnou Hermes i Poseidon. Odtlačí Háda dozadu, zatímco Liam uprostřed toho všeho kolem sebe zmateně kouká.

„Proč by taky měla zůstat s někým jako ty?“ pokračuje Ares. „Četl jsem tvůj blog na tumblru. Taková otrava, bratránku.“

Oči všech se zahledí na Háda.

Zeus drží šálek na půl cesty k ústům. „Ty máš blog na tumblru?“ zeptá se opatrně.

Vezmu si hlavu do dlaní a zavřu oči, protože už jsem těmi žabomyšími spory unavená. Nikdo už ale nestihne nic dalšího říct, protože Ares vyskočí, až mu židle odjede ke zdi. Poklepe mi na zátylek a já se bleskově odtáhnou.

„Chceš ještě nějaký důkaz, že my jsme ta zdravá část rodiny a že bys měla od Krona co nejrychleji utéct?“ zeptá se mě náhle Ares velmi vážným tónem.

Teď má moji pozornost. Mohla bych třeba i zapomenout, jak mi v posledních pěti minutách lezl na nervy. „O čem to mluvíš?“

„Pojď za mnou.“

Vyjde z kuchyně, jako by chodil po svém domě. Všichni na okamžik znehybníme. Hermes se ale jako první odhodlá a následuje svého bratrance. Hádes se ke mně beze slova připojí a spěšně jdeme dlouhou chodbou, na které jsem nikdy dřív nebyla. Z výrazu místních Livelyových chápu, že se stane cosi nepříjemného.

„Do té místnosti nesmíš...“, protestuje Apollo.

Ares v čele mávne rukou, jako by ho posílal kamsi. „Buď zticha, Lociko.“

Apollo se zastaví, jako by právě dostal facku. Pak znovu vyrazí a dožene Háda. Obvykle laskavé zelené oči mu potemní. „Až mu budeš chtít nakopat prdel, řekni. Pomůžu ti.“

Jsem příliš zaujatá tím, co mi chce ukázat Ares, abych se starala o něco dalšího. To, že i Afrodita a Athéna jsou ve střehu, jen zvyšuje moji zvědavost. Hlavně když se Ares zastaví před dveřmi vysokými až do stropu, zářivě bílými s elegantními zlatými intarziemi. Kdosi na něj zavolá, aby ty dveře neotvíral, ale on je s unaveným výrazem stejně otevře.

Předejdu Herma a Poseidona a připojím se k Areovi, který na mě čeká na prahu s křivým úsměskem. Rozpřáhne paže. „Prosím. Až po tobě.“

To, co mě tu čeká, je jen bůhvíkolikátá šílenost Krona a Rey. Dlouhý obdélníkový sál s bílými stěnami i podlahou. Holý. Prázdný. Studený. Kde se každý zvuk znepokojivě rozléhá.

Nejhorší na tom jsou ale sochy, které se tyčí v řadě po pravé straně. Každá z nich nese zlatý štítek, na němž je uvedené jméno toho, koho představuje. První je jistý Chaos, následují Uran a Gaia, pak Kronos a Rea a... třináct Olympanů. Jdu spěšně, sochy jsou vysoké až ke stropu, alespoň třikrát vyšší než já. Jako genealogický strom v mramorové verzi.

První dojem, který to ve mně vyvolá, je silná úzkost. Ale když začnu pozorovat způsob, jímž je každá podrobnost pečlivě a šikovně vyvedena, pocítím okouzlení a obdiv. Z úst mi nevyjde ani hlásek. Zůstanu stát pod Kronem a Reou, neschopná pohnout ani malíčkem.

„Athéno, ta tvoje je samozřejmě nejkrásnější,“ slyším za sebou Liama. Otočím se právě včas, abych zahlédla, jak ho Zeus popadl za ucho a odtáhl pryč.

Ares ke mně přistoupí se založenými pažemi. Jeho nenávist ke Kronovi je tak hluboká, že se na jeho sochu nemůže podívat bez toho, aby se s odporem neušklíbl. „Vím, co si myslíš,“ zamumlá. „Jsi fascinovaná, že jo?“

„A neměla bych být?“

„Otoč se. Za tvými zády.“

Bez otázek to udělám. Na pravé straně jsou sochy a levá strana je prázdná. Proto jsem se u ní ze začátku nezastavila. Když se ale podívám lépe, není to tak. Na stěnách jsou zavěšené zarámované fotografie. Přistoupím k nim se srdcem až v krku. Z barevného tisku na mě zírá Kronos se svým šíleneckým svitem v očích. Vedle něj se zlehka usmívá Rea. Světlé vlasy má všechny shrnuté na jedno rameno a na odhaleném uchu se jí houpe diamant. Jsou přesně naproti sochám, které znázorňují Krona a Rheu z řecké mytologie.

Jak jdu dál, potkávám se se známými tvářemi mladých, které už znám. Hádova fotka naproti jeho soše. Apollo. Hermes. Athéna. Afrodita.

A pak tam jsem já.

Zastavím se. Zavřu a znovu otevřu oči. Jsem to já. Na stěně visí moje fotka, ale není zarámovaná a je menší než ostatní. Jako kdyby čekali na tu definitivní, kterou schválím. Je to tatáž fotka, kterou používám na dokumentech a se kterou jsem se hlásila i na Yale.

„Co to k sakru znamená?“ zvolám a můj hlas se rozlehne celým sálem.

„Haven...“ Hádes se ke mně pokusí přistoupit.

Poodejdu. A to ho zraní. Je mi to jedno, protože teď jsem já ta zraněná. Tohle je moje chvíle, kdy se ptát a kdy být naštvaná. „Vy jste to věděli? Ty jsi to věděl, Háde?“

Zavrtí hlavou. Hermes a Apollo za jeho zády se opatrně přisunují, aby byli blíž a pomohli svému bratrovi. „My do tohohle sálu nikdy nechodíme. Kronos a Rea si to nepřejí. Nikdy jsme tvoji fotku neviděli. Až dneska,“ vysvětlí Hádes. „Netušili jsme, že tě náš otec chce tak moc.“

Nedokážu se ani otočit, abych se na ni podívala. Všechno je tak děsivé, že začínám mít strach snad ze všech, co tu se mnou jsou.

„Musí tě chtít fakt pořádně,“ podotkne Liam ponořený ve svých myšlenkách. „Být sebou, tak bych souhlasil. Koneckonců, platí dobře, ne?“

„Co to do prdele blábolíš?“ oboří se na něj Hádes. Pak se obrátí k Areovi. „Tobě připadalo jako dobrý nápad ho sem vzít, jo?“

Ani Ares není nadšený tím, co Liam řekl. „Pokládám za předem dané, že nebudeme brát v potaz nic, co řekne.“

Afrodita se postaví mezi ně, ale své modré oči upírá na mě. Věnuje mi laskavý úsměv. „Haven, co takhle jít pryč? Ještě jsi ani nesnídala. Půjdeš se mnou?“

Zní to jako okouzlující zpěv sirén. Jako ti lidé, co jsou tak laskaví, až tě fyzicky bolí jim říct ne. „Ne, díky. Jsem příliš zaujatá svojí fotkou pověšenou v sálu bohatého řeckého megalomana, který se chce stát mým otcem.“

Ona otevře pusku, ale nevyjde ani hlásek. Ví, že mám pravdu. Během čtyřicetihodin jsem musela mlátit kluka, kterého miluju, zjistila jsem, že jeho otec by mě chtěl adoptovat a přejmenovat na Artemis, že můj otec mu dluží, a že v jeho narcistním sále dokonce visí moje fotka.

Athéna si rozrazí cestu davem, dlouhé hladké vlasy jí přitom poletují na všechny strany. Bez vysvětlení mě obejde a strhne moji fotku ze stěny. Roztrhá ji na kousky a hodí mi ji k nohám. „Teď jsi spokojená? Žádná fotka už tu není. Má už tvoje ubohá šokovaná dušička pokoj?“

Zíráme na sebe. Zhluboka dýchá. Já mám vykulené oči.

„Tohle je druhý důkaz, že my jsme ta zdravá část,“ řekne Ares.

Ignoruju ho a soustředím se na Athénu. Jako jediná nikdy nevyjadřovala žádný názor. Kromě toho, že mě nenávidí. „Mohla bych vědět, co ode mě chceš?“ zeptám se.

Ona se stroze a nevesele zasměje. Obejde mě, zvedne mi pramen vlasů a zase jej pustí v posměšném gestu. „No tak je tady tvoje fotka, no a co? Přestaň s tím pofňukáváním. Přijmi nabídku mého otce a zaplat ten dluh, nebo už vypadni a neotravuj. Co bys taky, milá Artemis, mohla dělat jiného? Chceš tu zůstat a šukat s Hádem a nechat svého tatínka spát na chodníku?“

Hluchým plesknutím jí odstrčím ruku. „Jak se rozhodnu, je moje věc, a ne tvoje. Nic ti nedlužím a nedovoluj si se mnou takhle mluvit.“

Vím, že mi chce jednu vrazit. Prozradí ji řeč těla. Trénink s Apollem a Hádem nakonec přeci jen k něčemu byl. Protože se bleskově sehnu a uhnu na stranu, takže jí ruka zůstane viset ve vzduchu. Jestli mě předtím nesnášela, teď je velmi pravděpodobné, že by mě nejradši viděla mrtvou.

Za ramena mě chytí dvě ruce a nos mi naplní Hádova vůně. „Necháte toho, vy dvě? Haven, ty jí nemusíš dokazovat nic. Za pár dní se vrátíš na Yale s našimi bratrance a s Kronem a Reou už nikdy nepřijdeš do kontaktu.“

„To bude moje rozhodnutí,“ připomenu mu.

„Jasně, jasně,“ podotkne Hermes polohlasem.

Hádes mi chce vynadat. Skoro okamžitě to však vzdá. A když se na něj Athéna spokojeně usměje, vybouchne. Vyskočí, serve ze zdi Kronovu fotku v rámečku a praští s ní o stěnu. Sklo se rozbije a sesype na podlahu v prudkém dešti střepů. Neřekne nic dalšího. Dlouhými kroky odejde ze sálu a ani se neohlédne.

Pozoruju Kronovu tvář na zemi a přemýšlím, jak jsme se dostali od snídaně ke strhávání obrazů a řvaní jeden na druhého. Odpověď přijde hned: Ares. Rád vyvolává roztržky. A my jsme mu na to všichni skočili.

„Ty vole,“ zamumlá Hermes po několika dlouhých okamžicích ohlušujícího ticha. „Haven, měla bys jít za ním. A spravit mu náladu pěknou šuk–“

„Herme!“ okřikne ho Afrodita.

Poseidon a Liam se dají do řeči, jako by se právě vůbec nic nestalo. A vzhledem k tomu, že už déle nesnesu pohledy Area a Athény, rozhodnu se opravdu jít za Hádem, ať je kdekoli.

V pülce chodby mě kdosi popadne za zápěstí. Neleknu se, protože je to jemný a měkký stisk. Už vím, čím ruka to je. „Bude určitě na balkóně svého pokoje,“ prozradí mi Afrodita.

Poděkuju jí úsměvem a vymaním se z jejího stisku. Zrychlím krok, protože se najednou nemůžu dočkat Háda a trochy té útěchy od jediného člověka, kterému bych svěřila svůj život. Je to ironické, já vím, vzhledem k tomu, že mě upozorňoval, ať se držím dál od Krona. Hádes nepochopil, že mu věřím. Já totiž vím moc dobře, že jeho otec je nebezpečný. Moc dobře si pamatuju, že jeho jizva je důsledkem labyrintu. Což ale nevymaže dluh mého otce a to, že jediná šance, jak vrátit jemu i Newtovi normální život, je přijmout podmínky rodiny Livelyových.

Věřím Hádovi. Ale nemůžu opustit Newta a tatínka. Ani jeden z nich nemá plán B, ani jeden z nich nemá možnost problém vyřešit.

Afrodita měla pravdu. Když se zastavím přede dveřmi Hádova pokoje, jsou pootevřené. Pokoj je dokonale uklizený a nikdo v něm není. Balkónovými dveřmi ale zahlédnu Hádovu postavu. Sedí s ohnutými zády na zídce.

Vím, že slyší moje kroky na podlaze, když se k němu blížím. Neotočí se ale, jen narovná. „Co chceš?“ Jeho hlas zní jako zavrčení.

Zaváhám, zapochybuj o tom, co dělám. Možná bych měla odejít, možná mě tu teď nechce. Už dlouho se na mě takhle neutrl. Jako bychom se vrátili do dávných dob na Yale, kdy jsme hráli hru, kdo z nás dokáže toho druhého víc rozčílit. „Poslyš –“

„Haven,“ přeruší mě, „jsem fakt naštvaný. Teď není vhodná chvíle.“

Dvakrát se zhluboka nadechnu a přinutím se k srdečnému tónu, aby pochopil, že se nechci hádat. „Poslouchej mě.“

„Hovno poslouchej,“ zařve a seskočí ze zídky. Během několika vteřin se ocitnu nalepená na zeď pod jeho tělem. Hrudník se mu nenormálně rychle zvedá. „To se chceš fakt stát jednou z nás? Chceš přijmout návrh mého otce?“

„Jen o tom uvažuji, Háde.“

Přimhouří oči. Jeho ruka vyletí k mému boku a tou volnou mě chytí za vlasy. Nakloní se ke mně a dívá se mi na rty. „Takže o tom uvažuješ, jo?“

„Jo. V tuhle chvíli je to moje jediná možnost. Kdyby byla nějaká jiná...“

Jako kdybych mu dala facku. „Jsem tu já, Haven, do prdele. Jsem tu já a nabízím ti veškerou pomoc, kterou potřebuješ.“

„A jakou pomoc mi nabízíš? Chceš mi dát ty milióny, které dluží můj otec? Protože to je jediná věc, která může situaci vyřešit, uvědomuješ si to, že jo?“

Oněmí. Tentokrát jsem vyhrála já. Vytáhne mi ruku z vlasů a praští s ní o zeď vedle mé hlavy. „Něco vymyslíme,“ zamumlá. „Myšlenka na to, že podepíšeš smlouvu s mým otcem, mě přivádí k šílenství, Haven. To bych radši mlátil pěstí do téhle zdi tak dlouho, až bych si rozmlátil všechny kosti v ruce.“

„Osudu neunikneš.“

Prudce zvedne hlavu a zírá na mě, jako bych se zbláznila. „Ty si myslíš, že je tohle tvůj osud? Stát se Kronovou figurkou? Sakra, Haven,“ zavrčí. „O osudu můžeš mluvit jen u nás dvou. Ne u sebe a u mého otce.“

Vyhnu se jeho šedým očím. Pořád mě ještě drží za bok a sotva se pohnul. V tuhle chvíli bych si přála, aby mě políbil, aby prostě udělal cokoli, co nesouvisí s mluvením.

„Chceš se stát jednou z nás? Chceš vést hernu, kde budeš podvádět lidi? Chceš vidět, jak lidi ve tvé hře umírají, a muset zahlazovat stopy? Chceš mluvit s mým otcem řecky a poslouchat jeho příkazy? Chceš –“

„Neumím řecky,“ přeruším ho. Není to určitě to nejlepší, co bych mohla v tuhle chvíli říct, ale doufám, že ho rozptýlím od jeho hněvu.

Zřejmě to zabralo. „Někdo by tě to naučil. To je nejmenší problém.“

„Někdo?“

Vyfoukne vzduch nosem. „Já.“ Bříšky prstů mě pohladí po kůži na břiše.

Zavěším se mu rukou na rameno a dostanu se až ke krku, pak mu vsunu prsty do vlasů. „Tak mě nauč něco řecky. Teď.“

„Pochopil jsem. Chceš si hrát, Haven? Zahrajeme si?“ vydechnu do mých úst. A já se k němu instinktivně nakloním, abych si od něj ukradla polibek. Dostanu ale jen dotek, protože Hádes se odtáhne a nedovolí mi to.

„Tak do toho. Nauč mě něco řecky. Nauč mě, jak být Livelyová.“

Potichu se zasměje, ale tváří se vztekle. Nikdy jsem neviděla nikoho zároveň rozzlobeného a vzrušeného. Vsune mi prsty do vlasů a vezme mě za zátylek a druhou rukou mě zatím drží kolem pasu a tiskne k jeho tělu.

„Chceš si hrát? Jsi si jistá?“ provokuje mě a vzrušení začíná nabývat vrchu nad hněvem. „Mám svoji osobní metodu.“

Projede mnou vlna tepla. Zadržím dech a on si toho všimne. „Tak začneme.“

Ukazovákem mě pohladí po spodním rtu. „První pravidlo, moje Persefono: *Kátse sto krevátí.*“

„Co to znamená?“ zeptám se chraplavě, protože už mě zmáhá tak živočišná touha, že se skoro stydím za to, jak slabá jeho vinou jsem.

„Posad' se na postel,“ přeloží.

Mésa mou

V antické řečtině existuje několik výrazů pro různé druhy lásky a každý z nich představuje některou stránku lidských vztahů a citů. Erós je romantická nebo vášnivá láska, často spojovaná se sexuální přitažlivostí.

„NA POSTEL?“ ZOPAKUJU jako úplný hlupák.

Hádes nakloní hlavu ke straně a nesouhlasně mě pozoruje. „Něco ti na tom vadí?“

Najednou je mi zatěžko provádět i tak banální věc, jako je dýchání. „Ne. Ale nepřipadá mi to jako to pravé místo na lekci řečtiny, nebo snad jo?“

Rty se mu stočí do úsměvu. Jeho ruka opustí zátylek a sjede dopředu pod krk. „Psací stůl by se sice hodil líp, ale je dost nepohodlný na ty další věci, které chci dělat. Postel se naopak hodí pro oboje, *Persefóni mou*.“

Musím se asi tvářit dost legračně, protože se na mě dívá a stěží zadržuje smích. Přesto mu obličej pořád ještě stíní zbytky hněvu nad naší situací.

Hádes převezme iniciativu a vsune mi ruce pod mikinu, pod kterou už nemám nic. Přiblíží svůj obličej k mému a špičkou nosu mi přejede po krku. „Je to ubohé klišé, ale šíleně se mi líbí, když na sobě máš moje oblečení.“

Zadržím dech, když cítím, jak mi přejíždí jazykem po krku. Sevření jeho ruky nepatrně zesílí a mně unikne zasténání.

„Ares mi včera v noci řekl, že mi to nesluší,“ zamumlám.

Hádes se zarazí. Když už se bojím, že jsem ho naštvála a všechno pokazila, ukáže mi svoje šedé oči, které září vzrušením. „Ten blbec už tě viděl včera v mém oblečení?“ zašeptá chraplavě. Kousne se do rtu a prohlédne si mě od hlavy až k patě. „Výborný.“

Nemám čas se smát a dobírat si ho za jeho žárlivost, protože Hádes mě popadne kolem beder a zvedne mě ze země. Naloží si mě přes rameno jako pytel

a zabouchne za sebou balkónové dveře. Dojde až k manželské posteli a tam mě hodí, ale dává přitom pozor, aby mi neublížil.

Zůstanu ležet na zádech a Hádes stojí a tyčí se nade mnou. Položí mi ruce na kolena, ale nijak netlačí. Ve chvíli, kdy se pokusím nohy roztáhnout, se zahihňá a zabrání mi v tom. „Pomalů,“ napomene mě přísně. „Sám ti řeknu, kdy je máš roztáhnout.“

Obvykle mám ráda nade vším kontrolu. Ráda si zabírám první tah, ráda zahajuju kolo hry. Ale teď je moc zcela v rukou Háda. A jestli mi to někdy snad vadí, v téhle situaci mi z toho mravenčí ve všech svalech těla. Pro jednu nechci hrát jako první, pro jednu chci nechat první tah na spoluhráči.

„První, co se musíš naučit řecky, Haven, je moje jméno,“ přeruší mlčení. „*Ádis*.“

Pozoruju ho beze slova. Opírá se o moje kolena a nepatrně se předklání. Oběma rukama mi přejíždí sem a tam po stehnech.

„A jak se řekne řecky Malakai?“

Moje otázka ho vykolejí. I já jsem překvapená tím, na co jsem se ho zeptala. Zbystří. „Proč to chceš vědět?“

Natáhnu ruku, abych ho pohladila po tváři. „Je to tvoje druhé jméno. Nejmenuješ se jen Hádes. Nejsi jen to dítě, které adoptovali a poslali do labyrintu.“

Sklopí pohled. „Problém je, že druhou možností je být tím opuštěným dítětem, kterému museli dát v sirotčinci náhodné jméno, protože mu jeho biologická matka nedala ani to.“

Vezmu jeho obličej do dlaní a udržuju rovnováhu co nejblíže k němu. „Dovol mi, ať ti říkám Hádes Malakai Lively a ať pro mě nejsi ani tím adoptovaným dítětem, kterému udělali tuhle jízvu, ani tím bezejmenným opuštěným dítětem. Dovol mi, ať ti říkám Hádes Malakai a ať pro mě jsi jen tím klukem, do kterého jsem se zamilovala.“

Dlouze mě pozoruje. Nespouští ze mě oči. Chtěla bych mu umět číst v myšlenkách a dozvědět se, co si myslí, jaké myšlenky ho vedou k tomu, že zesílí stisk mých kolen a kouše se do spodního rtu. „Haven.“

Způsob, jímž vysloví moje jméno, mě donutí zavřít oči a usmát se. Řekne to tónem plným citu, úcty a vděku. Zní to tak krásně, že bych ho chtěla prosit, ať to řekne znovu. Není potřeba, aby cokoli dodával. Už tím řekl všechno. Vím to. Pochopila jsem to. Řekl mi všechno a zároveň mi ukázal každou svoji myšlenku.

Položí mi ústa na ucho. „*Malakái*.“

„Co dalšího bych měla umět řecky?“

Tváří mu prolétne uličnický záblesk. Vymaní se z mého sevření a vrátí se do stoje, kdežto já opět padnu zády na matraci. „To záleží na tobě. Co bys chtěla, abych teď udělal?“

Neváhám ani vteřinu. „Chtěla bych, abys mě líbal.“

„*Fílisé me*,“ zamumlá. „Líbej mě. Řekni mi to řecky, a já to udělám. Řekni mi všechno, po čem toužíš, řecky, a já ti vyhovím.“

Opřu se o lokty, v krku mám sucho a touha ve mně roste každým okamžikem. „*Fílisé me, Ádis Malakái*.“

Obličejem mu prolétne prchavá emoce. Přidušeně zavrčí a sevře ruku podél boku v pěst. „Kde chceš, abych tě líbal, *Persefóni mou*?“

„Nevím, jak se jmenují jednotlivé části těla řecky. Nauč mě to.“

Vrhne se kupředu, zřejmě už neschopen se ani o vteřinu déle ovládat. Jeho tělo se tiskne k mému, ale opírá se po straně o ruku, aby mě moc netížil. Volnou rukou mi sáhne po tváři a pohladí mě. „*Prósopo*. Obličej.“ Pohladí mi nos. „*Mýti*.“ Když postřehnu, že míří na oči, zavřu je a on mi pohladí víčka. „*Mátia*.“ Sjede po tvářích a přitom kreslí kroužky. „*Mágoulo*.“

Čekám, že bude pokračovat, ale nic se neděje. Zamrkám a zjistím, že se na mě Hádes zlomyslně dívá a je mu jasné, že mě mučí.

„Zajímá tě ještě nějaká další část těla, *Persefóni mou*?“ vydechne proti mým ústům.

„Pusa,“ vyslovím stěží.

„*Stóma*.“ Přejede mi prstem po spodním rtu a já toho využiju a chytím mu ho do zubů. „*Fílisé me sto stóma*. Líbej mě na ústa.“

Zopakuju to třesoucím se hlasem. Sotva jsem dořekla poslední slovo, spojí se jeho rty s mými v tak nevinném polibku, až by mě zklamal, kdyby nebyl tak něžný. Kousne mě do spodního rtu a přitáhne si mě k sobě, takže zlehka zasténám. Je to signál, na který čekal, aby si našel cestu jazykem. Hned se setká s mým, připraveným mu sekundovat tak dlouho, jak bude chtít. Jsem ochotná ho líbat tak dlouho, dokud mu bude stačit dech.

Ale odtáhne se. Odtáhne se a nechá mě zamračenou. Tvrdá a vážná opona se na okamžik protrhne. Pak je tu zpátky. A jemu stačí jeden pohled, aby mě přeshla chuť na vtipy.

„Kde ještě chceš, abych tě líbal?“

Ve zmateném gestu ukážu na své tělo. „Všude.“

„A co oblečení?“ ptá se s předstíranou zvědavostí. „To necháme, nebo svlékneme?“

„Svlékneme,“ odpovím s jistotou.

Hádes vezme do rukou lem své mikiny, kterou mám teď na sobě já. Natáhnu ruce, abych mu to ulehčila, ale on se nepohne. „*Gdýse me*,“ poučí mě. „Svlékni mě. Zopakuj to. A zopakuj to pořádně, jinak ti nesvléknu nic.“

Myslím, že musel slyšet zvuk toho, jak jsem polkla slinu. Kdybych byla ta Haven, co tu byla před třemi měsíci, připadalo by mi trapné, jak moc jsem z tohohle kluka mimo. Současná Haven si z toho ale nic nedělá. Ano, visím mu na rtech. Ne, není to porážka. Protože to, co mi dá Hádes, je lepší než jakákoli vyhraná partie. „*Gdýse me, Ádis Malakái*.“

Sevře čelist. Stiskne pevněji látku mikiny. „To děláš schválně, vid? Dodáváš pokaždé moje jméno, abys mě přivedla k šílenství.“

Pousměju se. „Líbí se ti, když říkám tvoje jméno?“

Přikývne. Neplýtvá dalšími slovy. Strhne ze mě mikinu s takovou prudkostí, že nehnu ani svailem. Nemám ani instinktivní potřebu se zakrýt. Napůl nahý před jeho hladovýma očima.

Hádes se zahihňá. „To jsem udělal dobře, že jsem ti neoblékl podprsenku. To jo. To jsem udělal fakt dobře.“

Zahákne prsty za gumičku tepláků a stáhne mi je taky, jednu nohavici po druhé. Pak přejeđe ukazovákem po okraji černých kalhotek a natáhne jej a pustí, takže mi pleskne o podbřišek.

„*Gdýse me*,“ zopakuju se zrychleným srdcem a těžkým dechem. Asi brzo umřu.

Hádes se na mě zadívá a olízne si rty. Jedním pohybem mi svlékne i poslední kousek prádla. Hodí ten proužek černé látky na zem a nevěnuje mu další pozornost.

„Jak se řekne *svlékni se taky* řecky?“ zašeptám.

Zavrtí hlavou. Rukama mi sevře nahá stehna a vyjede s nimi výš, ale zastaví se příliš nízko. „Teď ne.“

„Co...“

I když mám nohy sevřené, Hádes se nade mnou nakloní a zanechá řádku polibků na mém klíně. Dívá se na mě zespoda, zpod hustých černých řas. „*Boreís na mou anoíxeis pódia sou, Persefóni mou?* Mohla bys pro mě roztáhnout nohy, moje Persefono?“

Beze slova poslechnu a přitom se mu dívám do očí. Hádes doprovází můj pohyb, a když mu oči sjedou tam dolů, výraz se mu změní. Už to není on, kdo má navrch. Ohryzek mu viditelně poklesl.

„*Gdýsou ki esý*,“ zamumlá. „Řekni mi to.“

Vím už, co to znamená. Vyslovím ta tři slova nejlépe, jak umím, a ještě předtím, než stihnu dodat Hádovo jméno, on už stojí a svléká si tričko. Během

několika vteřin je úplně nahý. Vidím jeho mramorové tělo s pevnými a vyřýsovanými svaly a věčko klína, které mě dorazí.

Posadím se a přisunu se ke kraji postele. Hádes nakrčí čelo. Nedopřeju mu čas k námitkám. Položím mu ruce na boky a začnu mu líbat jizvu. Ztuhne, ale je to otázka mžiku, protože pozná můj dotek a lásku mých rtů. A všechno je v pořádku. „Všechno je v pořádku,“ ujistím ho na jeho teplé kůži. „Všechno v pořádku. Jsem to já.“

Vezme mi obličej do dlaní a zvedne jej, takže máme oči ve stejné výšce. „Je to v pořádku. Jsi to ty. Jsi to ty,“ dá důraz na každé slovo. Díváme se na sebe a já dál přejíždím rukou po jeho břicho, po tom pruhu kůže, který je na omak drsný.

Když si chce kleknout, zarazím ho. „Ty vedeš. Neklekej si. Dělej všechno, co chceš.“

Povytáhne obočí, trochu zmatený. Ale zmátek postupně ustoupí potěšení. Odejde pro prezervativ do zásuvky v komodě a pak se ke mně vrátí. Obejme mi lýtka a přitáhne si mě k sobě. Přidusím výkřik a Hádes mě zvedne z matrace. Jeho ústa se setkají s mými a já nemám příležitost se ho zeptat, co to dělá. Vlastně bych na to ani neměla sílu.

Hádes se otočí kolem své osy a vyrazí. Holými zády mě přitiskne ke studené stěně, v ostrém kontrastu s jeho teplým trupem, který se na mě tlačí.

„Už nemůžu čekat,“ zašeptám v polibku. Hádes toho využije, aby se mi zakousl do spodního rtu a vši silou ho sál. Pak sjede po krku, ale cílem jsou moje prsa. Mučí je polibky, polibky tak pomalými, že zakloním hlavu tak prudce, až se praštím. Hádes se tomu zasměje, ale když mezi prsty chytím prameny jeho černých vlasů a trochu zatahám, vrátí se do útoku.

„Háde,“ oslovím ho a hlas se mi zlomí.

Cítím, jak se na mě tlačí jeho erekce, což znamená, že už není čas na nic dalšího. Znovu mě začne líbat, úplně nekoordinovaně, jednu ruku má stále ještě na mém pravém prsu a druhá ruka je připravená mě podpírat a pevně držet u zdi.

„Co chceš, abych udělal, *Persefóni mou*?“ provokuje mě. Chytne mi bradavku mezi palec a ukazovák, až se zachvěju jako v zimnici. Kňučím, neschopná slova. „Co chceš? Řekni mi to. Nahlas.“

Držím oči zavřené. Jeho ruka vklouzne s námahou mezi naše těla a přejede mi celým klínem. To gesto je prudké, takže na vteřinku ztratím rovnováhu a on mě musí narovnat.

„*Se thélo. Mésa mou.*“ Ukazovákem krouží kolem mého klitorisu. „Chci tě. V sobě. Opakuj to. *Se thélo. Mésa mou.* Řekni mi, že mě chceš v sobě. Teď.“

Zítřka. A pozítří. Řekni mně, že jsi mě chtěla v sobě ještě dávno před tím, než jsi ochotná přiznat.“

Jeho hlas je jako nelítostné laskání. Ledové a plné vášně. Otevřu oči, jen abych si vychutnala výraz, který má ve tváři. Pohnu pánví proti jeho ruce a on ještě víc přitlačí, aby mi přinesl úlevu, po které toužím. „*Se thélo. Mésa mou,*“ zamumlám.

„To nestačí. Zopakuj to,“ nařídí mi a vsune do mě jeden prst.

Kousnu se do rtu, abych nekřičela. „*Se thélo. Mésa mou.*“

„Ještě.“ Musí už být taky na samé hraně, protože to nezní jako příkaz, ale jako prosba. Připojí druhý prst a pohybuje s nimi dovnitř a ven tak, až mi z toho oči těkají na všechny strany. „Řekni mi to znovu, prosím.“

Lapám po dechu, srdce mi divoce buší v hrudi. „*Se thélo. Mésa mou.* Teď. Zítřka. Pozítří. A jo, jsem příliš hrdá na to, abych přiznala, jak dlouho už to chci. Ale nejsem tak hrdá, abych ti neřekla, že chci, aby to takhle bylo tak dlouho, že to bude skoro věčně.“

Hádes zakleje. Jednou, dvakrát, třikrát. Mumlá sprostá slova a přitom vytáhne prsty a jediným pohybem do mě vtrhne. Jediným přírazem se do mě dostane celý a já už se neudržím a dlouze, hlasitě zasténám. Zaryju se mu nehty do ramen a Hádes se zatím znovu vysune a zase se vrátí. Každý příraz jako by byl hlubší než ten předchozí, cítím ho v útrobach a hlava se mi točí rozkoší. Říkám si, jak je možné tohle všechno cítit. Jak je možné naráz cítit, jak mi mravenčí nohy a srdce chce vyskočit z hrudi.

„*Grigorótera. Pio dynata,*“ zašeptá mi do ucha. Jeho dokonalé tělo se tiskne k mému v dlouhých a pomalých přírazech. „Rychleji. Silněji,“ přeloží. „Jestli to chceš, teď víš, jak to říct.“

Naše trupy jsou tak nalepené na sebe, že mi to mačká prsa, a oba jsme tou blízkostí kluzcí a zpocení. Hádes už taky sténá jako já a mezi jednotlivými výkřiky mi dál řecky opakuje: „*Grigorótera. Pio dynata,*“, jako by chtěl, abych si to zapamatovala, až to budu potřebovat.

„*Grigorótera. Pio dynata,*“ požádám ho vyčerpaně. Dokonce si ani nejsem jistá, jestli mi z úst vyšel nějaký zvuk.

Ale zřejmě vyšel. Protože Hádes se ode mě nepatrně odlepí a se zahihňáním démona pokušítelemi mi odhrne vlasy z obličeje a nechá v nich zapletené prsty. Druhá ruka vyletí k mému boku a já k němu vysunu pánev, aby se dostal ještě hlouběji.

Na chvíli se ztratí, jeho šedé oči bloumají po všech detailech mého obličeje. Usmívá se. Usmívá se andělsky a něžně, v ostrém kontrastu s tím, co děláme.

„Jsi neskutečně otravná, Haven Cohenová. Ale pro mě jsi dokonalá. A na návrh mého otce můžeš klidně zapomenout, protože tě chci slyšet, jak mě prosíš, abych byl v tobě, ještě mockrát. Jasně?“

Nečeká na odpověď. Začne se čím dál rychleji pohybovat. Záda mi tloučou o stěnu, ale je mi to jedno. Necítím bolest. Cítím Háda, který do mě proniká tak, že to už není jen obyčejný sex. Je ve mně každíčká jeho část. Nejen Hádes, ale i Kai, Malakai. A v čiré tělesné rozkoši cítím jen hlubokou lásku k tomuhle klukovi.

Jsmo tak spojení, svázání, propletení a vyřízení, že dosáhneme vrcholu zároveň. Naše hlasy se spojí a rozezní pokojem. On, jak říká moje jméno. Já, jak říkám to jeho. A spolu s našimi těly se spojí i náš přerývaný dech.

Zůstaneme bez hnutí. Hádes skloní hlavu a položí mi čelo na prsa. Přitisknu ho k sobě v objetí, jaké jsem nikdy od nikoho nedostala a jaké nikomu jinému nechci dát.

Zvednu mu hlavu jen proto, abych ho mohla znovu políbit. Tentokrát je to polibek plný lásky. Pomalý a smyslný. Jako by nechtěl skončit, a kdybych mohla, neodtáhla bych se nikdy. Hádes asi myslí podobně, protože mě vezme za zadek a znovu mě odtáhne do postele. Oddělíme se jen proto, abychom se mohli uvelebit ve voňavých příkrývkách, ale on je hned znovu nade mnou, zuby mi okusuje ret a jeho ruce mi bloudí po těle. Jako by se mým tělem nemohly nikdy unavit.

Když přeruší kontakt a mírně se nadzvedne opřený o loket, zamračím se. Tváří se vážně. „Nikdy nebudu vědět, co to znamená, žít ze dne na den. Nevědět jeden den, jestli ten další bude dost jídla v ledničce. Žít a doufat, že se mi nerozpadnou boty, aby mohl nové dostat brácha. Žít s dluhem miliónů dolarů a s vědomím, že žádné úsilí nebude nikdy stačit na splacení. Tohle nikdy nepochopím.“

Pohládím ho po tváři. Nejdřív po straně s jizvou, pak po té druhé. „A já zas nikdy nepochopím, jaké to je, když tě vychovávají rodiče, jako jsou ti tvoji. Otec jako ten tvůj. Dva lidi, kteří tě vezmou z děčáku s příslibem rodiny, a pak dovolí, aby se ti stalo tohle v jejich kruté hře. To zas nikdy nepochopím já.“

Otře se špičkou nosu o můj v gestu zřejmě bezděčném, protože se netváří klidně. „Něco vymyslíme. Budu se snažit respektovat tvoje rozhodnutí. Ale prosím tě, pořádně si to předtím rozmysli. Ano, Haven?“

Přikývnu a to stačí. V hloubi srdcí stejně víme, že rozhodnutí je jen jedno.

Položí si hlavu na můj hrudník, zbytkem těla leží mezi mýma nohama, jsme ještě nazí a rozpalení. Uchem se tiskne k mému srdci a já doufám, že slyší každý jeho úder, že slyší, co je mi schopný způsobit.

„Haven?“

„No?“

„Promiň mi, jak jsem se choval po návratu z Řecku. Ty peníze... To, co jsem říkal... Jak jsem se choval... Všechno, Haven.“ Hlas má zastřený lítostí, jeho bolest je tak silná, že už si ani nevzpomínám na svůj tehdejší hněv. „Být takhle brutální byl jediný způsob, jak tě opravdu udržet dál od sebe. Jsi moc tvrdohlavá.“

Dám mu pusu na tvář s jizvou. „Máš pravdu. Nic by mě nemohlo přesvědčit, abych se od tebe držela dál. Ještě se na tebe zlobím, ale odpustila jsem ti.“

On mě sevře o něco silněji a pokryje mi obličej polibky, až mě to rozesměje a odstrčím ho. Pak uběhne pár minut mlčení a jediné, co slyšíme, je zvuk našich srdcí a náš dech.

Začnu poklimbávat, ale mozek mě přinutí zůstat ještě vzhůru, abych se dozvěděla odpověď na jednu důležitou otázku. „Háde?“

„No?“

„Co se dneska ještě mám naučit řecky?“

Nezaváhá: „Jak se řekne *miluju tě*. Zeptej se mě, Haven.“ Zvedne se jen natolik, aby mi viděl do očí.

„Jak se řekne miluju tě řecky?“

„*Se agapó*.“ Dvě slova. Z úst kluka, který si myslel, že neumí mít rád, zní jako rajská hudba.

Dotknu se jeho rtů. On mi zadrží ruku a otočí ji, aby mi mohl vtisknout políbek na její hřbet.

„*Se agapó, Ádis mou*.“

„*Se agapó, Persefóni mou*.“

Říše podsvětí

Říše podsvětí je temný, strašlivý podzemní svět, kam se duše dostanou po smrti. Není to místo věčného trestu jako peklo v křesťanském pojetí, ale místo, kde duše tráví věčnost jako stíny, bez radosti i bez utrpení.

HÁDES A JÁ SCHÁZÍME ruku v ruce po bočních schůdcích z terasy. Když se pokusím zabočit doleva směrem na soukromou pláž, kterou dobře znám, on mě stáhne na opačnou stranu.

„Kam jdeme?“

On se nepatrně usměje. „Něco ti ukážu.“

Dělá to schválně, ví, jak jsem zvědavá.

„Žádné otázky,“ předběhne mě.

Odfrknu a nechám naše spojené ruce pohupovat se mezi námi. Hádes se tomu mému dětinskému gestu zasměje, ale nijak se nebrání, spíš se snaží, abych si nevšimla, že mi s tím pomáhá.

Čtyřicetého a pětadvacátého prosince zůstává Olymp zavřený pro návštěvníky. Nebo spíš pro miliardářské hazardní hráče, kteří tu rozhazují peníze jako bonbóny. Myšlenka, že jsem na ostrově sama jen s Livelyovic rodinou a jejími lidmi, mi není moc příjemná.

Jo a taky s Liamem. Přemýšlím, kde asi je a co zrovna dělá. Nevím ani, kde je ubytovaný.

Po obědě jsem volala Newtovi. Rozhovor trval tři minuty. Odpovídal mi jednoslabičně a takovým tónem, že mi bylo jasné, že jsem ten poslední člověk na světě, se kterým by chtěl mluvit. Zlobí se na mě, protože jsem jela znovu do Řecka. A to ještě nic neví o Kronovi Livelym a o jeho chorobné touze mě adoptovat. Napsala jsem i otci, ale celou tuhle šílenou část svého života jsem nechala stranou. Musela jsem si vymyslet, že zůstávám na Yale kvůli strašlivé chřipce.

„Neměli bychom dneska večeřet s tvými rodiči, sourozenci a bratřenci?“ zeptám se po chvilce chůze.

„To jo,“ zamumlá nevesele, „v devět. Ještě zbývá dost času. Ještě máme čas udělat to, co mě napadlo, že uděláme.“

Vesele do něj drcnu, ale on se ani nehne. „A co přesně chceš dělat? Vedeš mě do svého tajného skladu vlasových produktů?“

Mrskne a rezignovaně zavrtí hlavou. Pak mi pustí ruku, vezme mě kolem pasu a přitáhne k sobě. Dá mi pusku na čelo a paží mi obejmě ramena. Pokračujeme jistým krokem ve vzájemném objetí a kolem voní slané moře a studený prosincový vzduch.

Pochopím, kam jdeme, ještě předtím, než tam dojdeme. Vidím svítící nápis, probleskující do padajícího šera na ostrově zpoza koruny stromu.

Je to jeho herna. Podsvítí. „To jsi nebyl moc originální s tím názvem,“ podotknu.

Hádes zvedne oči v sloup a lehce mě postrčí, aby mi dal najevo, že mám jít ke dveřím před ním. „Nemohla bys být občas zticha?“

Poslechnu a s rukou na klice se k němu ještě otočím. Usměju se na něj. „Ještě nedávno jsi ale žádonil, abych mluvila řecky.“

Okamžitě je u mě a jeho hrudník narazí na moje záda. Paže mě obejmou, ale zatímco jedna je kolem břicha, druhá mi sjede až k poklopce džínů. Bubnuje prsty na látku kalhot a dotkne se mi ústy ucha. „Neprovokuj, ty malá otravo.“

Nevím, co bych dala za to, kdybych se mohla vrátit a znovu s ním vlézt do postele. Ztěžka polknu a dám si na čas s nenucenou odpovědí. „Máš v plánu mi strčit ruce do kalhot, nebo ne? Jestli ne, tak asi můžeme jít do té tvé herny, ne?“

Zasměje se mi do kůže a mně přejede husí kůže po zádech. Odpověď je bohužel „ne“. Přesune ruku z mého klína jen proto, aby ji položil na tu moji, stále ještě na klice, a stiskne. Dveře se před námi otevrou.

Nade vším teď zvítězí zvědavost. S vykulenýma očima jdu dál do lokálu. Je to místo plné temných barev, světel ve tvaru plamenů a tak realistických, že si chvíli říkám, jestli nejsou skutečné. Po mé pravici se táhne dlouhý černý barový pult se stejně černými sedátky a regál plný sklenic a láhví všech představitelných barev. Je tam taky barman.

A podle toho, jak se na mě dívá, se zdá, že čeká právě na mě. „Ty musíš být ta otravná holka, co o ní pořád mluví Hádes. Jak se vede? Já jsem Kerberos.“

Zadržím smích. Kerberos? Jako ten tříhlavý pes? „A Charóna jste nechali kde?“ zažertuju.

„Já jsem tady, zlato,“ ozve se za mnou hluboký hlas.

Na pódiu s taneční tyčí je další muž, zhruba stejného věku jako Kerberos. Na sobě má oblek a zametá.

„Můžeš mu říkat Karotko,“ poradí mi Kerberos, který tady zřejmě dělá barmana.

Hrdelní zavrčení, které se rozlehne místností, určitě přichází od Chárona. „Nech toho. Víš, že to nesnáším.“

Kerberos na mě mrkne a zároveň ukáže Cháronovi prostředníček. Pak se opře lokty o pult a nakloní se ke mně, aby si mě líp prohlédl. „Hádovo vyprávění je slabota. Jsi mnohem krásnější, než jak tě popsali.“

Otočím se k Hádovi, který má sklopenou hlavu a trochu se červená. „Ale? Povídá ti o mně?“

„Kerbere...“, varuje ho Hádés.

Ale jemu to je jedno. „No to víš, že jo, panebože,“ zvolá Kerberos s předstíraným zoufalstvím. „Znervózňuje mě, Kerbere, ale šíleně mě přitahuje,“ opičí se a dokonale se mu to daří. „Měl bys ji vidět v těch šatech. Byla nejkrásnější na celém světě,“ pokračuje.

Hádés k němu pokročí. „Nechceš toho nechat?“

„A co uděláš, vyhodíš mě?“

„Přesně tak.“

Kerberos zbledne. „Fajn. Sorry, šéfe.“

Hádés proplete svoje prsty s mými a lehce mě odtáhne, aby mě zavedl do nitra lokálu. Věnuju Kerberovi poslední pohled a zamávám volnou rukou na rozloučenou. „Ráda jsem tě poznala.“

Kerberos se široce usměje. „Já tebe taky, královno.“

Z toho oslovení jsem poněkud nesvá, a když se obrátím na Háda, vidím, že mu to vadí a že je v rozpacích. Nic ale neřekne. Vede mě hernou až příliš rychlým krokem, jen aby Kerberos už nic nedodal. Zastaví se před rudými dveřmi. „Proč mi řekl královno?“

Kousne se do rtu. Vzdychne. „No, když je tohle Podsvětí a já jsem král Hádés, tak ty jsi královna Persefona,“ vysvětlí šeptem.

„Aha.“ Nadmu se prudkou emocí. Pýchou? Štěstím?

On si toho ihned všimne. Štípne mě do tváře. „Nech si ten samolibý výraz. Nevidím, že bys nosila snubák.“ A než můžu něco namítnout, rozrazí červené dveře.

Zaplaví mě vlna čerstvého vzduchu a větřík mi pocuchá vlasy. Nemusím se ani hnout. Hádés mě vystrčí ven sám a zavře za námi dveře.

Před námi je jakási závodní dráha. Je ozářená reflektory a není tu moc míst k sezení, jen celkem rozlehlé travnaté plochy, na které se asi vejde dost lidí. „Co to má být?“ najdu sílu k otázce.

„Dlouho jsem přemýšlel, jestli tě sem mám vzít, nebo ne, Haven,“ zamumlá. „Bál jsem se a pořád se bojím, že bys mě za to mohla odsoudit. Stejně jako jsi to udělala s mými hrami na Yale. Tohle,“ ukáže paží na všechno kolem, „je moje hra tady na Olympu. Motocyklové závody.“

Chvilí novou informaci vstřebávám. „Připadá mi to moc jednoduché. Moc normální na někoho, jako jste vy. Co mi neříkáš?“

Pohrává si s mojí rukou a navzdory situaci to ve mně vyvolá velkou něhu. „Neplatí tu žádná pravidla. Cokoli se počítá. Můžeš klidně svého protivníka srazit na zem. Můžeš vyhrát, jak se ti zamane.“

Ušklíbnu se. Opravdu to nedokážu zadržet. „A ještě něco?“

„Všichni soupeři se mnou,“ zašeptá. „Dvanáct lidí proti mně.“

Vyvalím oči. Samým překvapením od něho odskočím, takže jsme od sebe dál, než bych chtěla. „Cože? Zešlel jsi?“ vykřiknu. „Vždyť bys mohl... umřít! Nebo se fakt vážně zranit. Nebo někoho zabít! K čemu máš sakra mozek?“

Pokrčí rameny. „Všem je to jedno. Otec se na závody chodí vždycky dívat.“

Jistě, že je mu to jedno. Adoptoval je jako syny, ale vidí v nich jen sběratelské figurky. Strčil je do labyrintu, ve kterém je bůhvíco, a dopustil, aby si tam Hádes opatřil jizvu přes celou levou stranu těla od hlavy až k patě. Nechat ho závodit za těchto podmínek je proti tomu jako nic.

„To se fakt najdou lidi, kteří se chtějí takového závodu zúčastnit?“

Přikývne. „Pět set dolarů za účast. Když vyhraješ, odneseš si pět set tisíc. Chápeš, proč to dělají?“

Pět set tisíc dolarů. Pět set tisíc...

„Čau, lidi, no konečně jste tady!“ zvolá kdosi v dálce se zdviženými rukama. Naším směrem poskakuje Hermes a za ním jdou další lidé.

Poseidon, Zeus, Afrodita, Apollo, Liam a... Ares.

Nevěděla jsem, že přijdou i oni. A podle Hádova výrazu soudím, že ani on. Zamračí se. „Co tu sakra děláte?“

Hermes se zmateně zarazí. „Říkal jsi mi, že ji chceš vzít do herny. Myslel jsem si, že mi to říkáš proto, že nás nepřímo taky zveš.“ Ukáže na sebe a na ostatní.

Liam mi pokyne na pozdrav. Na sobě má vánoční svetr se sobem, který mává řeckou vlajkou.

„Nebylo to pozvání,“ sykne Hádes se skřípěním zubů.

Hermes si prohrábne blondaté kudrny. Smutně se pousměje. „No jo, měl jsem jistě pochybnosti, abych byl upřímný. Tak jsem se zeptal na názor Area. A ten mi řekl, že jsi nás určitě chtěl pozvat, abychom s tebou a s Haven strávili nějaký čas.“

Oči všech se upřou na Area. On se ale dívá na Háda a zlomyslně se na něj usmívá. „Doufám, že jsem si to vyložil správně.“

Položím Hádovi ruku na paži a on zmlkne. Stačí mu chvíli se mi dívat do očí, aby se zhluboka nadechl a uklidnil. Rysy v obličeji mu povolí a on se otočí ke své rodině, jako by se nic nestalo.

„No, tak když už tu tedy jste, co máte v plánu?“ zeptá se.

Hermes chce něco říct. Ares ho ale předběhne a pokročí k Hádovi. Oči černé jako uhlé mu sjedou ke mně a on na mě mrkne. „Nazdárek.“

„Druhé oko ti zavřu pěstí, jestli toho nenecháš,“ pohrozím mu.

Už mě nebaví, jak pořád provokuje Háda. Chápu, že je v jeho přirozenosti vytvářet konflikty a pak si je užívat, ale mohl by svoje úsilí upřít jinam.

Hádes mě obejmě kolem ramen. „Slyšel jsi slečnu? Můžu tě ujistit, že boxuje dost dobře.“

Area to nevyvede z míry, naopak se zřejmě baví ještě víc. „Kdo říká, že by se mi nelíbilo dostat od Haven pěstí?“ Se zahihňáním si mě dobírá: „Do toho, Cohenová, ukaž mi, jak umíš používat ruce!“

Vidím, že se ho Hádes chystá seřvat. A tak si stoupnu mezi ně a na pomoc mi přijdou i Apollo a Zeus. Ten chytí Area za ucho a stáhne ho o pár metrů zpátky. Postaví se k němu zleva, kdežto Poseidon zprava.

„Omluvte ho,“ dodá, stažený ve svém elegantním kabátě dlouhém až ke kolenům. „I pro nás je těžké s ním vydržet.“

Hermes se zahihňá, jako by chtěl odlehčit napětí. „Bez obav. My zase nemůžeme vydržet s Hádem. Každá rodina má svoji hvězdu, ne?“

„Já nejsem žádná hvězda!“ zvolají jednohlasně Ares i Hádes.

S Hermem na sebe mrkneme, oba jen stěží zadržujeme smích. Ares a Hádes soupeří pohledy a jsem si jistá, že jestli nikdo z nás nezasáhne, budou tady na sebe cenit zuby jako psi ještě zítra ráno.

„Tak co teda?“ zvolá Liam. „Přijde Athéna? Protože Poseidon mě ujišťoval, že tady bude, ale nikde ji nevidím.“

Ve své nevinnosti se mu podaří obě Livelyovic hvězdy rozptýlit. A zdá se, že i Ares přišel k sobě, jako by si teprve teď vzpomněl na něco strašně důležitého. Očima znovu zajede na prchavý okamžik ke mně a pak jimi spočine na Hádovi. „Co kdybychom si my dva dali závod?“

„Ani nápad,“ odseknou.

„Jsem pro,“ odpoví Hádes okamžitě, jako by na ten návrh čekal. Spustí paži, kterou mě držel kolem ramen, dá mi pusku na spánek a pokyne Areovi, aby šel za ním, zřejmě pro motorku. Zavolám na něj. Otočí se jen proto, aby mě uklidnil pohledem, který mě ale neuklidní vůbec.

Chci jít za nimi, ale objeví se přede mnou Apollo se svým obvyklým klidným a pokojným výrazem a zavrtí hlavou. „Nech je. Hádes vyhraje a Ares dostane trochu za vyučenou.“

Ares a Hádes za jeho zády zmizí ve skladu. Zahlédnu čumáky několika motorek. Srdce mi začne zrychlovat v hrudi. „Ares je blázen. Má rád nebezpečí. Líbí se mu působit škody... Jak můžeš dovolit, aby se tvůj brácha vystavoval takovému riziku?“

Apollovi se moje obvinění nelíbí. Sevře čelist a podívá se na mě tak vážně, že si najednou připadám jako malá holčička, která dostala vynadáno. „Znám svého bratra. Nestane se mu nic. A kdyby se mu náhodou něco mělo stát, dám to Areovi tak sežrat, že bude litovat, že nezůstal jen stříkancem v kondomu. Chápeš, Haven?“

V jeho hlase slyším jak hněv, tak úsilí mě uklidnit. Tahle Apollova stránka se projevuje jen zřídkakdy. Je hodně odlišná od toho nesmělého kluka, který se vyhýbá očnímu kontaktu a mluví potichu a málo. Omezím se na pokývnutí a jeho třesně rudá ústa se roztáhnou do úsměvu. Do jednoho z těch širokých, které mu dělají dolíčky ve tvářích.

Ostatní se přesunuli na trávník, někteří stojí, jiní sedí. Liam se povaluje na trávě, jako by byl u moře, a Zeus stojí rovně jako maják s vážným a trochu ustaraným výrazem.

Hádes a Ares už jsou na startu za čarou. Po straně stojí Hermes s vlaječkou v ruce. Na něco se závodníků ptá a ukazuje zdvižený palec. Pak zatřepe praporkem a prudce s ním mávne dolů. Vzduchem zaburácí hluk Hádovy černé a Areovy červené motorky. Je to tak otravný zvuk, že si nejprve zacpu uši a přivřu oči.

Příběhne ke mně Hermes, a když si všimne, jak mi to vadí, pohladí mě po šíji. „Zvykneš si, Nebičko, vydrž.“ Pak se postaví vedle mě a obejmě mě.

Po chvíli slyším, jak mě očichává. Tak ho předběhnu. „Jo. Spali jsme spolu.“ „Přísahal bych na to,“ podotkne a já se zasměju.

Obě motorky letí dráhou. Občas mi srdce málem vyskočí z krku, když vidím, jak se nebezpečně naklánějí v ostrých zatáčkách. Zdá se ale, že oba vědí, co dělají. Ares je skvělý. Ale Hádes je přímo nadlidský. I když motorkám nerozumím,

vidím, že jsou jeho pohyby harmoničtější, že řídí bez úsilí. Ares občas zaváhá. A zatačky mu nejdou tak dobře jako Hádovi, takže je Hádés jasně napřed. Teď chápu, o čem mluvil Apollo.

V ringu je Hádés elegantní a nelítostný. Na dráze taky. Dokáže z věcí, které mě nikdy vůbec nezajímaly, udělat něco tak fascinujícího, že bych se hned taky chtěla naučit jezdit na motorce jako on. „Řekni mi jedno: Hádovi jdou všechny sporty?“

Hermovo tělo se otřese, což znamená, že se směje. „Moc sportů nedělá. Ale jde mu každý sport, do kterého se pustí, když se snaží.“ Odmlčí se. „Kromě ping-pongu. V tom ho vždycky porazím.“

Poseidon po mé levici se snaží zapříst hovor s Apollem. Bohužel jsou to však příliš rozdílné povahy. Liam čas od času něco prohodí, ale vidím, jak je rozrušený. S železnou pravidelností kontroluje pohledem Dia, jako by z něj měl strach.

„Mohl bych vědět, proč na mě pořád čumíš?“ vyhrkne Zeus rozmrzele.

Liam couvne. „Nic, pane Zeus, pardon.“ Posadí se na zem za Herma jako za štít.

Neobvyklé zahřmění motoru mě vrátí pohledem na dráhu, až mi křupne za krkem. Ares přidává na rychlosti. Až moc. Motorka mu vypovídá poslušnost a čas od času ulítne doleva. Jen nerada pochopím, co má v úmyslu. Je čím dál blíže k Hádovi, a i když je to nebezpečné, nemyslím si, že zpomalí.

Problém nastane, když napřáhne pravou nohu, aby mohl nakopnout Hádovu motorku. Vyskočím na nohy, ale Apollo také a zarazí mě. „Počkej.“

„Apollo, sám jsi mě učil dávat rány pěstí. Mám na tobě vyzkoušet, jak jsem dobrá?“

S očima upřenýma na dráhu se mu rty stočí do úsměvu. „Možná někdy jindy, Haven.“ A než můžu něco odpovědět, ukáže před sebe.

Sleduju dráhu. Ares jede vedle Háda a snaží se k němu přiblížit natolik, aby do něj dokázal strčit nohou. Hádés vyčkává a provokuje. Ares mu to žere, je to v jeho povaze. A přesně ve chvíli, kdy se k němu dostane a o mě se pokouší mrtvice, Hádés zabrzdí.

Je to prudké a nebezpečné zabrzdění, ale zabrzdí. Motorka se zastaví a Hádés z ní seskočí dřív, než by ho strhla s sebou na zem. Ares jede dál rovně, vyrušený náhlou akcí svého soupeře, a vyjede z dráhy. Zabrzdí taky, ale už na trávě, a hodí sebou ke straně, aby ho motorka nerozmáčkla. S pažemi přitisknutými na hrudník se odkutálí a zůstane ležet. Obličejem je natočený naším směrem a dívá se na Háda.

Hádés znovu nasedne na motorku a rozjede se. Projede směšně pomalu kolem ležícího Area, jen aby ho ponížil.

Dojede do cíle.

Vyhrál.

Jen tak. Prostě správně zabrzdil ve správné chvíli.

Zvedne helmu a jeho oči hledají ty moje. Vím to, protože když je najde, zářivě a trošku samolibě se usměje. Ukazovákem mi pokyne, abych šla k němu, a Hermes mě okamžitě pustí, nadšený jako ostatní z vítězství svého bratra.

Běžím k Hádovi a vrhnu se mu kolem krku. „Málem jsem dostala infarkt. Už tě nikdy nechci vidět závodit. Nikdy.“

Rychlými pohyby mě hladí po zádech. „A se mnou by ses projela?“

Jenže vzduchem se rozlehne mužský hlas. Bohužel dobře známý. „Děti moje,“ zavolá na nás Kronos Lively zpěvavě. Stojí před červenými dveřmi ve smokingu a s růží zasunutou v kapsičce. „Je čas na večeri. Začíná oslava!“

Doplňování

Storgé je příbuzenská láska, láska mezi rodiči a dětmi, mezi bratry a sestrami. Představuje lásku a péči uvnitř rodiny.

PŘEDE MNOU SE OTEVŘE nejkrásnější jídelna, jakou jsem kdy viděla. I když možná nejsem ta pravá, kdo by to měl posoudit, protože znám jen čtyřmístný stůl v bytě svého otce a jídelnu na Yale.

Bezděčně zadržím dech. Hádes s Hermem po mé levici a pravici si toho všimnou, protože se na mě s pobavenými úsměvy podívají.

Stůl je první věc, co mě zaujme, stojí uprostřed obdélníkového sálu, prostřený krémově bílým ubrusem a stříbrným nádobím, které zřejmě stálo víc než moje univerzitní stipendium. Od stropu visí křišťálový lustr. Strop je celý pomalovaný freskami jako strop v tanečním sálu, kde jsem byla před dvěma týdny. Tady ale nejsou scény z řecké mytologie. Poznávám příběh o stvoření světa.

„Někteří věří, že svět vznikl velkým třeskem,“ ozve se hlas dospělého muže, sametový, ale s podivným tónem. Z opačné strany sálu se blíží Kronos a zastaví se u svého místa v čele stolu. „A někdo zase věří, že ho stvořil Bůh ve svých proslulých sedmi dnech všemohoucnosti.“

Vykročím s bradou zdviženou kupředu: „A jiní věří, že na počátku byl Chaos. Univerzální a neuspořádaná směs hmoty. Nebyl to ale jen obyčejný nepořádek, ale božstvo schopné plodit. To je kosmogonie.“

Kronos povytáhne obočí. Zdá se být příjemně překvapený. Za jeho zády se objeví Rea ve své neochvějně spořádanosti.

„Já věřím té verzi s Bohem,“ podotkne Liam za mými zády.

Kronos na něj chvíli zírá, pak se podívá na mě. Pokyne ukazovákem ke stropu, abychom se podívali na malby. Poslechnu, spíš ze zvědavosti než ze zdvořilosti.

„Z Chaosu se jako první narodil Osud s neproniknutelnými a nepředvídatelnými choutkami. Mohl být dobrotivý, ale i velmi nepřátelský, a jeho rozhodnutí

byla nevratná. První soudce světa.“ Tamhle je, v nejvzdálenějším koutu. „Pak se zrodil Erebos, bezedná propast. Nyx, noc, která byla sice temná, ale přinášela odpočinek a radu. Dále Parcae, známé také jako služebnice Osudu. Následovaly bohyně sváru, Eris, a bohyně stárí.“

Malba pak přechází do intenzivně modrého nebe.

Blíží se klapot Reiných podpatků. Usedne ke stolu s pohledem obráceným vzhůru, aby sledovala příběh. „Později se narodila mírumilovnější božstva. Harmonie, Láska, Den, Uran, tedy Nebe, a Gaia, Země. A z vůle Lásky přestaly být součástí Chaosu a staly se jednotlivými osobnostmi.“ Usměje se. „A takto se začal tvořit řád.“

Kronos položí ruce na opěradlo židle, která vypadá spíš jako trůn. „Uran je prvním bohem, který vládl nad univerzem právě vzešlým z Chaosu. Spojil se s Gaiou a měl s ní mnoho dětí. Mezi nimi především Titány a Kyklopy. Uran se svých vlastních dětí bál, a proto je hned po narození schovával v Tartaru. Rozhněvaná Gaia přesvědčila Titány, aby se svému otci vzepřeli a svrhli jej z trůnu: poslednímu z nich, Kronovi, věnovala kosu, kterou zbavil Urana genitálií,“ vypráví.

Pozoruju vyobrazení Krona. Nepodobá se muži, kterého mám před sebou, ale rozhodně vypadá jako větší dobrák. „I Kronos se ale bál svých dětí,“ podotknu.

„To je pravda,“ přidá se Liam, který si čte něco na telefonu. „Wikipedie říká, že je snědl. Dost zvláštní týpek, co?“ Když zvedne hlavu a padne mu pohled na Dia tyčícího se nad ním, viditelně polkne a zablokuje displej. Vráti telefon do kapsy a dívá se rovně před sebe.

„Když Kronos svrhnul otce, vzal si za manželku Reu. Té se říkalo Velká matka, protože měla mnoho dětí,“ pokračuje Rea.

Kronos bubnuje prsty o opěradlo své skromné židle a upírá své medově zlaté oči do mých. I na dálku mnoha metrů je jeho pohled tak intenzivní, že se mu nedokážu vyhnout. „Orákulum předpovědělo Kronovi, že ho svrhne z trůnu jeden z jeho synů, a proto je polykal, jakmile se narodili. Kronos jako čas nabývá metaforického významu, protože stejně jako čas pohlcuje všechno, co sám vytvořil. Není to úžasné, Artemis?“

Už ho chci opravit a říct mu, že to není moje jméno, když mě předejde Zeus. „Zeus ho ale přesto porazil. A stal se vládcem bohů.“

Tohle upřesnění se zřejmě Kronovi moc nelíbí, protože se zamračí a odsune židli, aby si mohl sednout. „Co kdybychom si sedli a pustili se do jídla? Čeká nás výborná večeře.“

Nikdo ani nedýchá. Héra, Poseidon a Zeus zamíří k levé straně stolu, kdežto druhá část rodiny k pravé. Zastavím se u první židle, která se mi namane, a vedle ní se téměř současně pohne jiná židle.

Ares na mě kouká svrchu, se zlomyslným úsměvem. „Bude ti vadit, když si sednu vedle tebe?“

„Jo.“

„Lhářko,“ pokárá mě.

Za zády se mu objeví Hádés a Ares ho hned vycítí, ale neotočí se. Naopak, zahihňá se ještě hlasitěji, jako by jeho příchod právě čekal. „Běž si sednout ke svým sourozencům, než tě pověsím na lustr,“ doporučí mu polohlasem Hádés.

Ares se nehne ani o centimetr. Koutkem oka ale střílí po Diovi, který ho beze slov očima kárá. Pak ukáže na židli vedle sebe.

Apollo a Hermes spolu s Hádem obestoupí Area. „Běž na druhou stranu,“ zopakuje mu Apollo.

„Nebo co? Zbičuješ mě svým rozcuchaným ohonem, Jarede Leto?“

Už mě to divadýlko unavuje. A ještě víc Ares a jeho provokace. A po pravdě řečeno mám taky dost velký hlad. „Aree,“ oslovím ho, „vypadni.“

Nevím proč, ale poslechne mě. Stačí mu dvě moje slova, aby zvedl ruce na znamení, že to vzdává, a obešel stůl. Sedne si bez dalších poznámek vedle Dia, ale tváří se pořád samolibě.

Já se ocitnu mezi Hádem a Apollem.

Jakmile si všichni sednou, všimnu si jednoho detailu, který mi zatím uniká. Jsme rozdělení na dvě barvy. Livelyovi na mojí straně na sobě mají převážně temně modrou. Athéna i Afrodita mají oblečené tmavomodré šaty. Hermes, Apollo a Hádés na sobě mají obleky. Hádés je jako jediný bez košile, jen v saku, takže je mu hezky vidět břicho. Ale v kapsičce černého saka má modrý kapesník. I Kronos a Rea jsou oblečeni v témže barevném tónu.

Livelyovi naproti mně jsou oblečení do červené. Počínaje rozepnutou Areovou košilí přes květinu v Diově kapsičce a Poseidonovo sako až po přiléhavé Héřiny šaty.

Kdybych si něčeho takového všimla před dvěma měsíci, myslela bych si, že jsem se zbláznila. Teď jsem si ale jistá, že to není náhoda. A hlavně to, že já na sobě nemám ani jednu barvu, ale jednoduché bílé šaty.

„Nějak sis zapomněl košili,“ ozve se Ares směrem k Hádovi. „Být tebou, tak bych si to před odchodem z pokoje příště pro jistotu zkontroloval.“

Hádem to ani nehne a neuzná ho za hodného jediného pohledu. Už si nalil do sklenice červené víno a upil. „Být tebou, vstal bych od stolu a šel bych vší silou mlátit hlavou do zdi.“

„Radši bych mlátil do té tvojí...“

Pak se všechno seběhne rychle. Hádes bleskovým pohybem, kterého si stihnu všimnout jen proto, že se na něj zrovna dívám, popadne pravačkou nůž a vrhne ho na Area. Nemyslím si, že měl v plánu ho trefit, protože jsem si ihned všimla, že na něj nemíří. Ostří se mihne kolem Areovy levé tváře a zabodne se do zdi za jeho zády.

„Háde!“ zahřmí Kronos.

Ares si olízne ret a narovná záda. „Špatná muška. Zkus to znova. Uvidíš, že se trefíš. Jinak si vezmu do ruky nůž já.“

Hádes vyskočí. Apollo ho chytí za předloktí a vrátí na místo.

Tahle dětinská potyčka ještě nekončí, ale na stůl mezi Hádem a Areem přiletí další nůž, s takovou silou, že se zabodne do dřeva. Athéna má ještě ruku ve vzduchu, takže je jasné, že to byla ona. „Jestli toho nenecháte, příští nůž se vám zabodne do čela. Všechny tyhle pitomosti kvůli jedné hloupé holce. Jste ubozí a otravní.“

Kronos mlaskne. Za jeho zády se v druhém vchodu objeví tři číšníci s nádobami v rukou. „Athéno, takhle se o sestře nemluví.“

„O sestře?“ vyjeknu, neschopná udržet fazónu. „Nejsem tvoje dcera. A nejmenuju se Artemis. Jsi vážně divný.“ Nadechnu se. „A proč máte doma pověšenou moji fotku?“

Poseidon zavrčí v pokusu zadržet smích. Ares si hned přisadí. „Dobře, Haven! Já bych ještě dodal –“

„Ty buď zticha!“ křiknu na něj. Ještě ten se do toho plete.

„Vždycky mě vzrušovaly holky, co mi nařizují, abych byl zticha,“ podotkne polohlasem.

Apollo se skokem vymrští k Hádovi a odstraní z jeho dosahu všechny přístroje.

Situace je tak zvláštní, že nevíme, kdo byl měl teď vlastně mluvit. Na stole je jídlo, ale nikdo se ho ani nedotkne. Kromě Herma, Liama a Poseidona, kteří si podávají mísu s vepřovými kotletami a pestrobarevný salát.

Kronos si opře lokty o stůl, spojí ruce a na ně si položí bradu. „Chceš si zahrát hru, Haven? Bleskovku. Ukážu ti fotku a ty mi řekneš, kdo na ní je. Souhlasíš?“

„Krone,“ Rein hlas zní jako varování. A jestli je to vůbec možné, probouzí ve mně ještě větší zvědavost.

Kronos vsune na chvíli ruku pod stůl. Pak se ruka znovu objeví s kouskem papíru. Začínám si říkat, jestli to není ten samý, který měl v ruce v ringu během utkání. „Tak co? Chceš hrát?“

„Co vyhraju?“ zeptám se. Pod ubrusem se mi na stehnu zastaví čísi ruka a já poznám známý Hádův stisk.

Kronos Lively mává fotkou ve vzduchu a já zachytím jen barvu a zmatené tvary. Bezvýznamný cár papíru, o kterém nic nevím, ale který ve mně budí chuť vstát a jít mu ho vytrhnout z ruky. „V téhle hře bohužel prohraješ, Haven. I když vyhraješ. Hlavně když vyhraješ. Jdeš do rizika?“

„Buď trochu konkrétnější,“ požádám ho.

Kronos nakrčí obě obočí. Nevím, jestli ho můj tón znepokojil, nebo pobavil. „Uděláme to takhle: tvoje vítězství bude i moje vítězství. Protože jestli uhodneš, všechno se pro tebe změní. Křišťálově čistá láska, o které sis myslela, že cítíš, bude navždy poskvrněna.“

Panebože, proč musí v téhle rodině být všichni pořád tak tajuplní? Ze všeho je tajemství, slovní hříčka s miliónem možných významů. Mluví v hádankách.

„Haven, jestli vyhraješ, myslím si, že budeš chtít přijmout můj návrh. Čili prohraješ.“ Kronos jako by mi četl myšlenky. A jeho slova mi duní v hlavě a chovají se opačně než ozvěna. Každým opakováním totiž sílí.

„To není možné. Tomu nevěřím,“ prohlásím nakonec.

Kronos natáhne ruku. Položí fotku na stůl. „Tak do toho a zjistíme to.“

Kousnu se do rtu. Hádův stisk na mé noze zesílí. Z pravé strany jsou na mě upřené zelené duhovky. Možná, že Apollo říká i moje jméno, nevím, soustředím se na Krona.

„To stačí,“ vyskočí Ares. Ten pohyb je tak prudký, že převrátí židli. „Ona se nestane tvou dcerou, ty vyšinitý blázne.“

„O tom rozhodne Haven. Sedni si, Aree, a drž jazyk za zuby,“ řekne Rea bez jakéhokoli výrazu ve tváři. I ona se pustila do jídla. Elegantními pohyby si vkládá do úst miniaturní sousta a pomalu žvýká.

Očima střílím od Krona k fotografii. A oči všech přejedou ode mě k fotce. Jsou zvědaví, jak se rozhodnu. Částečně jsem si jistá, že by ji chtěli taky vidět, aby pochopili, o čem Kronos mluví. Poprvé v životě mě hra děsí. Protože v hloubi duše jeho slovům věřím. Mám strach, že zjistím něco opravdu strašného.

„Heleďte,“ nadhodí Liam nesměle, „můžu se zeptat na něco, co mě už dlouho trápí?“

„Ne,“ zvolají Hádes a Ares unisono.

Ale Kronos máchne rukou, jako by mu říkal, ať mluví. Liam si odkašle s pohledem upřeným do talíře, který už dvakrát důkladně vyškrábal. „Vy, pane Krone, chcete Haven ve své rodině. Je to tak? No, takže proč by do ní musela vstoupit zrovna jako Artemis, jako sestra ostatních, a ne jako Persefona? Mohla by si vzít Háda. A tak jako tak by se stala součástí rodiny.“

Rozhostí se ticho, přerušené jen tím, že Poseidonovi vyklouzla z ruky kůstka. Dolétla až k Apollovi do talíře.

„No, to dává smysl,“ podotkne Hermes opatrně, možná aby otestoval terén a zjistil, co si o tom myslí otec. „Dobře, Liame.“

„Takže?“ popíchnu Krona. Ne že bych měla kdovíjakou chuť se vdávat, ale možná někdy v budoucnu...

Kronos se s povzdechem postaví. Vezme fotku a zastrčí ji zpátky do kapsy černého saka. „Prošvihla jsi příležitost, Haven. Hra skončila.“

„Neodpověděl jsi na otázku, Tutanchamone,“ dobírá si ho Ares. „Začínáš zapomínat?“

Kronos začne chodit kolem stolu. Se skloněnou hlavou, jako by intenzivně myslel na něco, co nám není dáno vědět. Jako kdybychom tu vůbec nebyli. A myslím si, že jedině Rea může vědět, co se mu honí hlavou. Právě ve chvíli, kdy si začnu myslet, že se dostal do úzkých, zvedne hlavu a ukáže přesně opačnou emoci. Pobavení? Nevím. Ale je to něco tak pozitivního, až mě to děsí.

Dojde ke dveřím a vezme za kliku. „Haven nemůže být Persefonou. Ona je Artemis. Doplnuje Apolla. Slunce a měsíc. A ne nižší božstvo, které vládne jen proto, že se ke své moci dostalo sňatkem.“

Otevřu pusu, abych něco namítla, ale on mě předejde. „A navíc tu už jedna Persefona je.“

Srdce se mi zastaví v hrudi. Potřebovala bych na něj vychrlit miliardu otázek, ale zvuk otevíraných dveří mě odradí. Kronos udělá s napřaženou rukou otočenou dlaní nahoru krok ven. Do jeho dlaně se vloží jiná, bílá jako sníh a se štíhlými prsty. Do sálu vejde dívka, kterou jsem nikdy neviděla. Má dlouhé černé vlasy, které sahají v lesklých měkkých vlnách až ke štíhlému pasu. Tvář má posetou jemnými pihami a dvě čokoládově hnědé oči se trochu nesměle dívají kolem. Tělo má upnuté v přiléhavých černých kožených šatech, které zvýrazňují prsa. Všude po těle má tetování, na pažích, na nohou, a dokonce i mezi prsy.

„Tohle je tvoje Persefona, Háde. Povede s tebou hernu,“ oznámí Kronos.

Hádes je v šoku. Do té míry, že z jeho úst otevřených do „o“ nevychází ani zvuk. Já toho mám naopak dost co říct. První z toho je: „No to ne.“ A druhé: „Do prdele.“

Hádova ruka opustí moji nohu. Beru to jako zlé znamení. Vstane. Stále prudčeji oddychuje. Obličej má pokřivený překvapením. Ale není to negativní překvapení. Je pozitivní.

„Ty,“ řekne nové Persefoně. „Ty.“

„Ona co?“ vyhrknu. Kronos, Hádes a Persefona si vyměňují pohledy a já nedokážu říct, jestli mě k smrti iritují, nebo vzbuzují mou zvědavost. „Háde? Co se děje?“

Kronos se usměje a zlehka Persefonu přistrčí k Hádovi, který už vstal od stolu. Pak vsune ruku do vnitřní kapsy saka a vytáhne dvě fotky. Otočí jen jednu z nich, směrem k nám.

Předkloním se a zaostřím. Jsou na ní dvě děti na nějaké zahradě. Jedno z nich je kluk s hustou neforemnou kšticí černých vlasů a šedýma očima. Druhé dítě je černovlasá pihatá holčička. „Persefona a Hádes v šesti letech spolu v sirotčinci,“ vysvětlí krátce.

Persefona se nesměle usměje na Háda. „Pamatuješ si na mě, Kaii?“

Hádes jako by byl v zajetí kruté bolesti. Podpírá si dlaněmi zátylek a má sevřenou čelist. Zhluboka vydechne a zavrtí hlavou. „Já... mám na děcák jen málo vzpomínek. Pamatuju se na jednu holčičku, je to ale zmatená a rozmazaná vzpomínka, ale je. Pamatuju se, že jsme si moc nerozuměli.“

Persefona se zasměje. Okouzlujícím úsměvem. „Ne, přímo jsme se nesnášeli. Říkal jsi mi, že jsem děsná otrava.“

Něco mi praskne v hrudi. Připadá mi, že se někam propadám. A chtěla bych, aby to nebyl pocit, ale skutečnost. Chtěla bych, aby se pode mnou rozestoupila zem a pohltila mě. *Říkal jsi mi, že jsem děsná otrava.*

Hermes se mezitím posunul, aby byl blíž ke mně. Položí mi láskyplně ruku na rameno. Mračí se a má ve tváři stejný výraz jako já a ostatní, prostě nic nechápeme.

„Zmizela jsi...“, zamumlá Hádes a popojde k ní o pár kroků. „Moc dobře si pamatuju, že jsi odešla ze dne na den.“

Kronos předstírá dojatý úsměv. „Víš, co říkala ředitelka sirotčince? Že jsi pak celé dny vždycky ráno vylezl na strom a tam jsi čekal, až se vrátí.“ Odmlčí se a ukáže na Persefonu. „Tak tady je. Konečně se vrátila. Nejsi rád?“

Persefona dojde až k němu. Jemně a laskavě natáhne paže a vezme Háda kolem krku. Pak ho obejmě. Zadržím dech. Počítám ubíhající vteřiny s očima upřenýma na Hádovy ruce kolem jejích boků. Než se pustí, napočítám do patnácti.

„A co je sakra na té druhé fotce?“ zvolá Ares, na kterého ten výjev neudělal žádný dojem.